

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Nevím, v kterou hodinu přijdeš, Pane, proto neustále poslouchám a bdím... vždyť vím, že rád přicházíš nepozorovaně, avšak čisté srdce tě, Pane, zdaleka pocítí. Na tebe čekám, Pane, uprostřed ticha a mlčení s velikým steskem v srdci mém....

(Deníček 1589)



ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

4

11. ROČNÍK
2016

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,

Svatý rok milosrdenství je už za námi. Že ne všechno se stihlo? Ne všechno povedlo, jak by se (podle nás) mělo povést? Neobvázaly se všechny rány, nenarovnaly stezky a lidské cesty nenaplnily láskou, spravedlností a pokojem?

Možná, že mnohdy to je pravda. Podstatné ale je uvědomit si, že i když je Svátý rok milosrdenství za námi, Boží milosrdenství je vždy před námi. Vždy nás předchází, vždy se nám nabízí a neustále nás osvobozuje natolik, nakolik se mu otevřeme.

Toto otevírání chce také čas, proto věřím tomu, že Svátý rok milosrdenství ještě dlouho bude vydávat plody z toho, co v Roku milosrdenství bylo zaseto, co začalo a čemu se člověk aspoň trochu svou touhou otevřel.

Společně s přáním krásných a požehnaných Vánoc vám přejeme, abyste byli neustále orientováni směrem ke Kristu a s důvěrou vycházeli vstříc Pánu, který k nám přichází.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Pavel Konzbul 3

P. Jaroslav Brož: Ať žije Kristus Král 4

P. Adrian Galbas:

Šířme milosrdenství nadále 6

OČI: obraz Krista Krále od Adama Styky . . . 8

Angelo J. Scarano: Kdy přijdeš? 12

Wojciech Zubkowicz SAC:

Ohlédnutí do budoucna 14

Kdo nás bude soudit 16

Svatá: rozhovor o Matce Tereze

s P. Brianem Kolodiejchukem 19

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 25

Korunka / Radio Proglas 28

Pouť ke sv. Faustyně 9. října 2016 29

Budete mými svědky:

P. Michal Sopočko / 2. část 30

Ora et Labora / Zprávy ze San Giorgio . . . 34

Nabídka knihy:

P. Petr Vrbický „Cestou milosrdenství“ . . . 36

Knihy milosrdenství / Lectio Divina 37

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39



Mons. Ing. Mgr. PAVEL KONZBUL, Dr.

TITULÁRNÍ BISKUP LITOMYŠLSKÝ
A POMOCNÝ BISKUP BRNĚNSKÝ

CO PŘINESL SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ?

Tato otázka má několik rovin: církev, diecéze, farnost, rodina a jednotlivec. Ze začátku to mohlo vypadat, že zde máme opět rok „něčeho“, ve skutečnosti to byl ale rok Někoho (s velkým N). Bohužel v dnešní době je slovo milosrdenství vnímáno často jako ekvivalent slova slabost. Když někdo spáchá dopravní přestupek, může se snažit frázemi typu „Vždyť jsme všichni lidi...“ vzbudit milosrdenství v policistech. Ale tak se na Boží milosrdenství dívat nemůžeme. U Boha není milosrdenství projev slabosti, ale projev toho, že má obrazně řečeno milé srdce, že chce dobro člověka.

Osobně jsem v brněnské katedrále, jejíž hlavní vchod byl branou milosrdenství, vyslechl v uplynulém roce řadu hlubokých celoživotních zpovědí, které byly motivovány právě tímto rokem. Mnoho rodin přicházelo individuálně na pouť ke svatě bráně a také se oživil zájem o odpustkovou praxi jako o projev milosrdenství. V té vyšší rovině to byly poutě farností či určitých kategorií věřících (nemocní, katecheté, zdravotníci, řeholní společenství atd.), které právě ono Boží milosrdenství přivádělo nejen k bráně, ale především k Ježíši Kristu.

Milosrdenství je podstatou dějin spásy a podle sv. Ambrože je plností ctností. Ony známé skutky milosrdenství jsou vlastně cestou k Bohu, učí nás plakat s plačícími a radovat se s radujícími. Známy český herec Radovan Lukavský v knize Deset vyznání říká: „Bůh není guvernantkou ani policajtem okresního formátu. Ale je nejvyšší spravedlivý a nekonečně milosrdný. (...) Sami nedokážeme jednat vždycky spravedlivě, natož milosrdně, ale právě proto věříme, že jednou ‚někde‘ musí ke spravedlivému narovnání všech věcí dojít. (...) Bůh je harmonie a má moc každé zlo nakonec vyvážit dobrem.“ Bez milosrdenství těžko dokážeme nejen jednou do Božího království vstoupit, ale bez něj je těžké i jeho přítomnost zahlédnout a podílet se na jeho růstu. A tak s koncem svatého roku toto milosrdenství nekončí, ale právě naopak by mělo v našem životě více působit, protože podle jednoho aforismu „Bůh nemá často jiné ruce než ty naše“.



VIVA CRIST

AŤ ŽIJE KRISTUS KRÁL!



■ P. JAROSLAV BROŽ

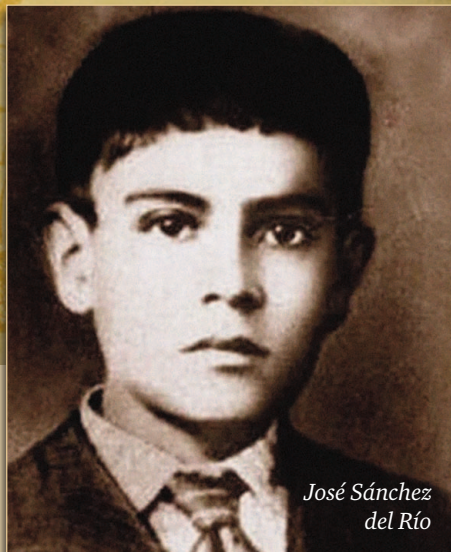
„Ať žije Kristus Král! Ať žije guadalupská Madona!“ Po těchto slovech vyšla rána z pistole, která 10. února 1928 ukončila krátký život mladého mexického mučedníka. José Sánchez del Río je jeden ze sedmi světců, které papež František kanonizoval téměř v závěru mimořádného Jubilejního roku milosrdenství.

Chlapec, který se nedožil svých patnáctých narozenin, se narodil na začátku století, v němž byly násilně zabíjeny nesčetné miliony lidí. José se ve věku, kdy byl vlastně ještě dítětem, připojil k aktivnímu boji takzvaných „Cristeros“ proti „osvícené“ zednářské a socialistické vládě, která byla tehdy v Mexiku rozhodnuta jakýmkoli prostředky skoncovat s katolickou vírou, v níž tušila svého úhlavního nepřítele. A nezůstala sama v onom „století masakrů“, „sto-

letí pekla“ nebo jak jen ještě bylo nazváno posledních sto let vzpoury proti Bohu a všemožného ponižování, znevažování a vyhlazování jeho obrazu na zemi. Mexičtí pronásledovatelé církve měli učenlivé následovníky ve znamení svastiky, v potměšilém „světle“ rudé hvězdy, dále ve stoupencích diktatury relativismu, v těch, kdo vynášejí ortel smrti nad těmi, kteří ještě nespátřili světlo světa... a kolik jen ještě existovalo a dodnes existuje způsobů vzpoury proti Dárci života, svobody, pokoje a pravdy. Žádné jiné století nenese na svém kontě víc lidských obětí než to minulé. Takovou zaslepenost a krutost snad nelze vysvětlit žádnými pouze lidskými důvody. Je to „tajemství nepravosti“, připomíná nám apoštol Pavel (2 Sol 2,7).

„Ať žije Kristus Král!“ Tak volá církve, když vhodně slaví v závěru liturgického roku slavnost Krista, který „před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví“ (1 Tim 6,13):

O REY



*José Sánchez
del Río*

„Ano, já jsem král“ (Jan 18,37). Ježíšova nabídka, se kterou vystoupil kdysi v Galileji a která platila všem, od posledního chudého až po římského místodržitele, zní jako světlo naděje také na současném temném horizontu nepokojů, válek, stěhování národů, ale také rozvrátů rodin, týrání a zneužívání dětí, neútesné nekonečné samoty těch, kdo už prý nejsou pro tuto společnost přínosní. Jako navýsost aktuální zpráva dnes zaznívá Ježíšovo pozvání: „Pojďte ke mně všichni“ (Mt 11,28).

Nedávno kanonizovaná Matka Tereza z Kalkaty byla velmi pozornou čtenářkou evangelia. Jednou poznamenala: „V evangeliu Ježíš nikdy nikomu neříká: 'Jděte

pryč ode mě.' (kromě slov při posledním soudu, ale to je následek svobodného rozhodnutí těch, kteří Ježíše nepřijali v chudých a potřebných). Ježíš vždycky každému říká: 'Pojď ke mně.'“ To je Ježíšovo království. Ono mu stravovalo srdce horlivostí a nadšením. Je to patrné v jeho podobnostech, v nichž můžeme jako ze střípků nebo z kaménků poskládat bohatý obraz toho, co je skutečnost Božího království.

Je v něm místo pro každého, kdo přijme pozvání. Ježíš nám dokonce sděluje, že Otec, jemuž království patří, se nenechá odradit odmítnutím některých a opakuje své pozvání dalším, těm, které najde na cestách, na křižovatkách a na rozích ulic. Nechce začít se slavností, dokud se svatební síň nenaplní (srov. Mt 22,10). Zván je tedy každý, i ten, kdo to vůbec neočekává. Boží království je království pravdy, v němž Boží milosrdný a laskavý pohled vidí za falešný převlek bohatství, prestiže nebo předstírání čehokoli a vynáší na světlo pravou podstatu každého člověka: jsi Boží dítě, od věčnosti jsem tě chtěl, připravil jsem ti za dědictví místo u stolu mé hostiny.

Je pozoruhodné, jak opak Božího království nabývá různých podob i v novověkých režimech, které pod hesly volnosti, rovnosti, bratrství, vlády lidu a kdečeho jsou jen variacemi na Ježíšovo téma: „Panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc.“ Ještě štěstí, že jsou tu stále takoví, kteří slyší Pánovo pozvání: „Mezi vámi tomu tak nebude... Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,25–28). To je Kristus – Král a jeho vláda i v naší nepřehledné době. Kéž vyznání mladého mexického mučedníka najde navzdory dnešnímu cynismu, tuposti a zmatení pozorné uši a otevřená srdce. ■

ŠIŘME MILOSRDENSTVÍ NADÁLE

■ P. ADRIAN GALBAS, SAC

I když zavřením Svatých bran ve velikých bazilikách Římu skončil Svatý rok milosrdenství, neskončil čas milosrdenství. Milosrdenství totiž, jak to řekla Maria, „trvá od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50). Nejsvětější ze všech bran Božího milosrdenství, kterou je Ježíšovo Srdce, nadále zůstává otevřená a stále – jako na známém obrazu milosrdného Ježíše – prýští z této brány prameny životodárné lásky. Společně s ukončením Svatého roku nepřestaly být také aktuální dva úkoly, které nám Svatý rok uložil. Měli jsme v této době Boží milosrdenství kontemplantovat a potom toto milosrdný následovat. Po poznání, jak milosrdný je Otec, měli bychom Mu být i my v tomto podobní (srov. Lk 7, 36).

Praktickým způsobem následování milosrdného Pána jsou skutky milosrdenství, které církev formuluje na základě známého úryvku evangelia podle sv. Matouše, kde Kristus během posledního soudu říká: „Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ (srov. Mt 25, 31–46). Ty, kteří mu během svého života sloužili v jiných lidech, postaví po své pravé straně, sobce však, kterým bylo milosrdenství cizí – po levé. Papež František proto prosil, abychom ve Svatém roku milosrdenství na tyto skutky vzpomněli, zamysleli se nad nimi a především abychom je uváděli

do života. Měl to být způsob, jak probudit naše křesťanské svědomí, a zároveň konkrétní cesta následování Krista.

Známe je dobře. Nejdříve skutky tělesného milosrdenství – to jsou ty, které často vyžadují rychlé jednání: sytit hladové, dávat pít žíznivým, oblékat nahé, ujímat se lidí bez domova, navštěvovat nemocné, navštěvovat vězněné, pohřbívat zemřelé. Toto je potřeba udělat nejdříve. Být jako ten milosrdný Samaritán, který byl nejen dojatý člověkem, kterého přepadli a zbili a který ležel na cestě. Ten Samaritán tomu člověku také konkrétně pomohl: obvázal jeho rány, ošetřil je olejem a vínem, posadil jej na svého meška, zavezl do hospody a nakonec také dal peníze na nutnou péči (srov. Lk 10, 25–37). Měl jasně naplánovanou celou strategii jednání.

A potom jsou skutky duchovního milosrdenství: radit pochybujícím, poučovat neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné lidi, modlit se za živé i zemřelé. Tyto skutky jsou důležitější. „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“ (Mt 16,26).

Skutky duchovního milosrdenství je také náročnější plnit. Je přece snazší dát někomu chléb nebo peníze na chléb, než napomenout ty, kteří žijí v hříchu! Snazší je navštívit nemocného, než potěšit zarmouceného. Potěšit nejen na úrovni levných a banálních slov nebo hloupých historek, ale moudrým slovem nebo spolucítěním v mlčení. Snazší je pohřbít zemřelého, než se zavázat k trvalé modlitbě za živé a zemřelé.

Skutky duchovního milosrdenství vyžadují také větší duchovní vysvětlení a plnější pochopení. Například dobře víme, co to znamená dávat pít žíznivým nebo nahé oblékat, ale těžší už pro nás je pochopit tře-

ba, co znamená odpouštět urážky a trpělivě snášet obtížné lidi. V prvním případě nejde o to, aby někdo, kdo zakouší násilí, otrocky s takovým stavem souhlasil a dovolil toto násilí na sobě. Nikdy by to neměl být tupý souhlas s násilím! Tento skutek milosrdenství vybízí, aby se člověk bránil před násilím (je to nejenom jeho právo, ale dokonce i povinnost) a zároveň pracoval na svém duchovním životě takovým způsobem, aby v budoucnu sám nebyl katem pro jiné, aby neodplácel svou křivdu a nemstil se na jiných. A když slyšíme, že máme trpělivě snášet obtížné lidi, neznamená to, že je to snadné. Neznamená to, že odpuštění bude snadné a přijde bez námahy. Nikdy takové není, zvlášť když se to týká blízkých osob. Tento skutek nám připomíná,

že my, křesťané, jsme vždy vyzýváni odpustit, ale zároveň že toto odpuštění je proces, občas velmi dlouhý. Pokud dnes ještě nedokážu odpustit tomu, kdo se proti mně provinil, modlím se za to, abych to někdy dokázal. A pokud se za to neumím ani modlit, modlím se, abych se někdy dokázal pomodlit za odpuštění. Vždy je něco možné udělat! Udělat aspoň malinký krůček na této dlouhé cestě.

Skutky milosrdenství – už samotný název to vyjadřuje – nás vyzývají ke konkrétnímu jednání, ke konkrétnímu skutku. „Je nezbytné srdce, které vidí a jedná konsekventně“ – napsal papež Benedikt XVI. v encyklice „Deus caritas est!“

Příklad takového postoje nacházíme u mnoha svatých. Před několika týdny byla na Sardinii blahorečena prostá žena: matka

několika dětí, vdova, františkánská terciářka, spolupracovnice sv. Vincence Pallottiho, členka Unie katolického apoštolátu – Alžběta Sanna. Její život byl velmi dlouhý, a to v každém ohledu. Neměla mnoho peněz, naopak – byla chudá, nebyla vzdělaná, naopak – byla analfabetskou, neměla

pevné zdraví, naopak – byla postižená. Toto vše jí ale nepřekáželo plnit skutky milosrdenství na každém místě a za všech podmínek života. Dokud bydlela ve své rodné vesnici, plnila tyto skutky vůči příbuzným a sousedům. Potom, když byla v Římě, sloužila všem. Materiálně i duchovně chudým organizovala pomoc, těšila zarmoucené, radila v těžkostech a pomáhala najít východisko z mnoha komplikovaných životních situ-

ací. Neustále však, od svého dětství do posledních chvil života, s největší horlivostí plnila skutek duchovního milosrdenství skrze modlitbu za živé a zemřelé.

Kdysi sv. Jan Pavel II. řekl, že svatí jsou také proto, abychom se zastyděli. Ať nás tedy blahoslavená Alžběta Sanna k tomu vede. Ať tato prostá a zároveň krásná žena vede ke studu nás, kteří máme peníze, vzdělání, zdraví, a přesto tak často otálíme věnovat svůj život pro druhé. Takový stud je dobrý a je potřebný. Možná se v nás jednou promění v touhu ji následovat a jako ona plnit skutky milosrdenství. Času ubývá. Chvilé, kdy staneme před tím nejdůležitějším soudem, se s každým dnem přibližuje. Kéž bychom pak, stejně jako blahoslavená Alžběta Sanna, byli mezi těmi, kteří budou postaveni na pravou stranu. ■



V. SERVA DI DIO ELISABETTA SANNA
Bezzarina Francescana e Aggregata
della Fra. Società delle Missioni
Morta in Roma li 17. Febbrajo 1857
sepolta nella Chiesa del S.S. Salvatore in Onda



OČI

O TOM, JAK VZNIKAL OBRAZ
KRISTA KRÁLE V KOSTELE OTCŮ
PALLOTINŮ VE VARŠAVĚ

Jak namalovat Krista Krále? Jaké barvy použít? Jak vést štětec, aby vystihl všemohoucnost Krále vesmíru a zároveň lásku a něžnost Krále milosrdenství? Kdyby ještě tento úkol obdržel teolog, kněz, poustevník nebo aspoň „angažovaný věřící“. Jenomže Adam Styka nepatřil k žádné z těchto kategorií.

Z ČECH DO POLSKA

Stykova rodina se přestěhovala z Čech do Polska v době Rakousko-Uherska. V roce 1858 se ve Lvově narodil Jan Styka, otec Adama a Tadeáše. Všechny tři spojila láska k malířství. Jan Styka studoval umění ve Vídni a po roce 1881 se přestěhoval do Krakova, kde se pět let učil u Jana Matejki. Následně se vrátil do Lvova, kde se mu v roce 1890 narodil syn Adam.

ADAM

Ve svých osmnácti letech odjel Adam Styka do Paříže studovat umění. Neskončil ale na umění. Pokračoval v rodinné vojenské tradici po svém dědečkovi, který byl důstojníkem Rakousko-Uherské armády. Ve Fontainebleau ukončil vojenskou školu a sloužil ve francouzské armádě. Během I. světové války bojoval pod Verdunem, byl vyznamenán a obdržel francouzské občan-



ství. Díky finanční pomoci francouzské vlády mohl Adam cestovat po severní Africe. Tyto zkušenosti poznamenaly jeho tvorbu: věnoval se orientalistice a maloval výjevy ze života v Africe a potom také amerického Divokého Západu.

NAMALUJ KRISTA KRÁLE

Kdo četl „Deníček“ sv. Faustyny, mohl pod datem 1. září 1937 najít smutná slova: „Uviděla jsem Pána Ježíše jako Krále velikého majestátu, který na naši zemi hleděl přísným pohledem, ale na prosbu své Matky prodloužil čas milosrdenství.“ (Den. 1261) Bohužel, za dva roky začala druhá světová válka. Adam Styka měl už v té době manželku a syna. V tomto čase stavěli otcové pallotini ve Varšavě ve Skaryszewské ulici kostel na místě kaple Krista Krále zničené bombardováním během války v září 1939. Kostel projektoval

Ing. Marzyński. Tehdejší představený palotínů, rektor Josef Szykowski, poručil v roce 1943 P. Młyńczakowi SAC, který studoval malířství, aby se postaral o dobrý obraz Krista Krále do kostela. P. Młyńczak oslovil Adama Styku.

Adam s tím měl problém. Jeho otec Jan se věnoval náboženské tematice, bratr Tadeáš (který stejně jako Adam vystudoval umění v Paříži) maloval portréty. Adam neměl moc zkušeností ani v jedné, ani v druhé oblasti. Jeho obrazy ukazovaly život, jeho pestrost a barevnost. Jak tedy namalovat Krista Krále? Adam četl Svaté Písmo ve snaze najít inspiraci, ale stále nevěděl, jak toto téma pojmut.

Život přinesl nečekaný obrat, když gestapo zatklo Adamova syna. Adam začal malovat obraz, který byl rychle hotový. Když se ale Ing. Marzyński přišel na obraz podívat, s překvapením zjistil, že Kristus nemá oči.



POHLED

„Z Jeho očí mám strach“ – prozradil projektantovi Adam Styka. Trvalo ještě nějakou dobu, než oči namaloval. Kdo na koho se podíval první? Boží pohled asi spočinul na Adamovi už dávno a Boží milost v srdci malíře působila. Viditelná reakce Adama, o které se zachovala svědectví, že po namalování Kristových očí před obrazem Krista Krále padnul na kolena a plakal, byla už spíše plodem jeho vnitřní cesty než jejím začátkem.

Je těžké říct, kdy tato cesta jeho vnitřní proměny začala, vepsala se ale krásně do obrazu Krista Krále. Kristus Král je na obrazu totiž ukázán ve chvíli Proměnění na hoře Tábor. Je to okamžik Kristovy největší slávy na zemi. Proto s ním jsou Mojžíš a Eliáš, kteří s Kristem mluví o jeho odchodu. Mojžíš je symbol Zákona, Eliáš – prorockého ducha, který doprovází Zákon, předpovídá Spasitele a těší se na jeho příchod. Z úst Eliáše vychází lehká mlha, dech – je to symbol prorockého vnuknutí. Proroctví je klasifikováno jako cit, Zákon jako rozum. Vše mělo být ve službě Kristu. Mojžíš má na hlavě dva ohnivé rohy, které jsou na Východě symbolem síly a moci. Ta-

kové rohy viděli Izraelité, když Mojžíš sestupoval z hory Sinaj po rozhovoru s Bohem. Z toho vyrůstá přesvědčení, že modlitba, která je rozhovorem s Bohem, dává člověku zvláštní moc a sílu ducha. Ježíš je Král, jeho hlava je ukázána na pozadí nebe s hvězdami, symbolizujícího vesmír, ale zároveň na pozadí kříže, který symbolizuje utrpení. Kristus má oči zdvižené k nebi a modlí se ke svému Otci – tím je také služebníkem, který se přimlouvá a prosí. I když je Kristus Král, vládne jinak než ostatní vládci: žehná zemi. V ruce má zlaté žezlo, které má na horním konci kotvu, srdce a kříž, protože Kristus vládne zákonem naděje, lásky a víry. Dolní konec žezla je ulomený a navazuje na hůl, kterou dali vojáci Kristu do ruky před jeho umučením.

Obraz musel po namalování v roce 1944 ještě „putovat“ po několika místech, než byl natrvalo umístěn v kostele otců pallotínů.

Adam Styka společně se svou rodinou odjel v roce 1946 z Polska do Francie a potom do Spojených států, kde zůstal do své smrti v roce 1959. Maloval obrazy s náboženskou tematikou (namaloval mimo jiné



také obraz milosrdného Ježíše) a snažil se žít a prohlubovat život z víry.

Obraz Krista Krále Adama Styky v kostele otců pallotínů už dnes, bohužel, neexistuje. Shořel v roce 2007 v důsledku elektrické závady vánoční výzdoby stromčků, které se nacházely poblíž obrazu. V současné době je nahrazen kopií, kterou vytvořil Krzysztof Antoni Kudelski. -red-

(použit text P. Stanislava Tyluse, SAC)



Interiér kostela Krista Krále u otců pallotínů ve Varšavě



KDY PŘIJDEŠ?

„Kdy přijdeš?“ Tato otázka není převzata ze spisu nějakého mystika, ale z našich běžných hovorů. „Kdy se ukážeš? Kdy se uvidíme?“ Jsou to otázky, které prozrazují touhu, očekávání. Někdy je to touha „zistiť“ (očekáváme od druhého nějakou službu), jindy je však zcela „nezištná“: určitého člověka chceme vidět, protože ho máme rádi. A pokud je to člověk vzácný, nám velmi blízký, pak se tato touha může proměnit v nedočkavost.

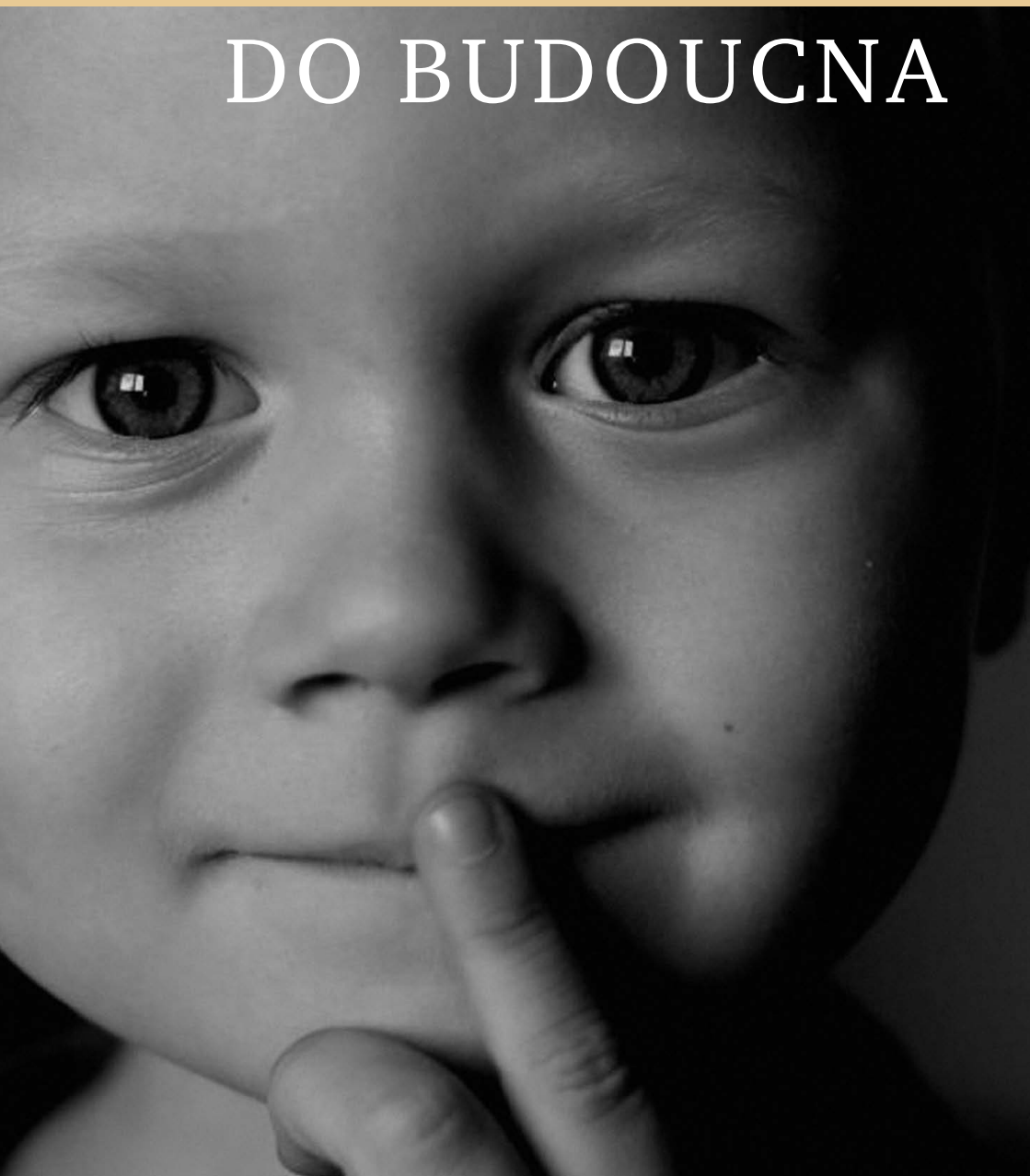
„Kdy přijdeš?“ Otázka tak běžná v našich každodenních rozhovorech, možná méně běžná v našich rozhovorech s Ježíšem. Bývalo tomu však jinak. První křesťané uchovávali živou touhu po Kristově příchodu, proto volali „Maranatha“, „Přiď, Pane Ježíši“. Tato myšlenka na vytoužený Kristův příchod se časem stala spíš „stráškem“ – on přijde, bude soudit, potrestá. A samozřejmě se vytratila touha po takovém Kristu. Kdo by toužil po blízkosti tak „chladného“ soudce? Tak *touha* po Kristu byla vytlačena *strachem* z Krista. A přece... tím se ochuzujeme o tu radost, že se můžeme těšit na to nejvzácnější setkání. Ze zvo-

lání „kdy přijdeš?“, „Maranatha“ se tak stalo „prosím, nepřicházej“.

„Nepřicházej, Pane, bojím se tě.“ Pán by na to odpověděl: „Nemusíš se bát mě, boj se spíš sama sebe. V tobě je temnota, ve mně světlo. V tobě je nejistota a tápání, ve mně je cesta. V tobě je selhání a pád, ve mně je vzkříšení. V tobě je prázdnota, ve mně je tryskající pramen živé vody.“ Kristus je pro tebe všechno to, co hledáš! A pokud se ho přece jen stále bojíš, pak si vzpomeň: On tě miluje víc než ty sebe sama. A touží po tobě víc než ty po něm.

„Kdy přijdeš?“ Takovou otázku prostoupenou hlubokou touhou (a ne strachem či lhostejností) dokážu vyslovit jen v rozhovoru s *přítelem*. A pokud v těchto dnech objevím přátelskou tvář Krista, tak stejná otázka se vynoří i v mém nitru. A nejen otázka, ale i touha. A nejen touha, ale i radostné těšení se na setkání s Ním. Radostné těšení sobotního večera, večera před nedělí vzkříšení, večera před nedělí Setkání.

OHLÉDNUTÍ DO BUDOUCNA



Není to chyba? Lze se ohlédnout do budoucna? I když se to nezdá, ano. Je to možné, když je člověk otočen tváří k minulosti a takto jde životem, zády dopředu.

Není vždy snadné najít rovnováhu v pohledu mezi minulostí a budoucností. I minulost je důležitá, i budoucnost. S budoucností je spojen cíl a vědomí cíle by nás mělo vždy doprovázet. Minulost nás může zatěžovat na cestě k tomuto cíli, ale také může být zdrojem zkušeností. Když se tedy otáčíme tváří k minulosti a věnujeme jí pozornost, ať to je přínosné a dobré. Ať je ve službě budoucnosti, ať motivuje k převzetí zodpovědnosti za budoucnost a pomáhá na cestě k dosažení cíle.

Když byl sv. Pavel ve vězení, napsal dopis Filipským. Byli to křesťané v severní Makedonii, které navštívil během své první cesty do Evropy. V dopisu význává: „Bratři, nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ (Flp 3,14)

V době, kdy to píšu, dobíhají poslední dny Svatého roku milosrdenství. Postupně se budou uzavírat Svaté brány a o slavnosti Krista Krále Svatý rok milosrdenství oficiálně skončí. Bezpochyby souhlasíme, že to byl čas omilostněný, byla to šance a veliké Boží pozvání. A asi budeme hodnotit, nakolik jsme Svatého roku využili.

Troufnu si říct, že mnohdy budeme také litovat: propásl jsem to, nestihl, zbytečně odkládal.

Bylo by dobré nezapomenout se uprostřed tohoto uvažování „ohlédnout do

budoucna”. Milosrdenství neskončilo společně s uzavřením Svatého roku milosrdenství a Svatých bran. Naopak, možná že v mnoha případech začalo. Možná, že semínko důvěry a touhy po Bohu bylo během Svatého roku milosrdenství hozeno do půdy našeho srdce. Už vědomí, že jsme něco nestihli a že toho litujeme, je přece krásným plodem Svatého roku milosrdenství. Učí nás totiž vážit si daru času a Boží milosti, která se nám nabízí „tady a teď”.

Především však nás vede k velkému objevu: pořád je ještě čas milosrdenství.

Rád bych proto povzbudil všechny, kteří v sobě nosí pocit, že Svatý rok milosrdenství nevyužili dost dobře. Neupadejte do malomyslnosti. Nenořte se do smutku. Jako zraje mladé víno, i my zrajeme k pochopení, že milosrdenství není vždy hned plod, ale často (nebo spíše většinou) je to cesta, růst a dialog.

Jaký je začátek toho dialogu? Nejprve uvědomit si, že řešení je v Kristu. Potom vnitřní připravenost slyšet hlas Pána, který se nás ptá: „Co chceš, abych ti učinil?” Pán se nás neptá: „Co umíš?” nebo: „Co dokážeš?” Pán se nás ptá, zda chceme, aby v našem životě začal působit. Tato Boží nabídka je stále aktuální a na to nesmíme zapomenout.

Jednou jsem četl teologický článek, který pojednával o základním rozdílu mezi postojem sv. Petra a Jidáše. Podle autora tento rozdíl spočíval v tom, že Jidáš zapomněl na milosrdenství, kdežto sv. Petr na milosrdenství pamatoval.

Jako sv. Petr i my pamatujme, že Boží milosrdenství je před námi. Až jednou čas milosrdenství pro nás na tomto světě skončí, ať vyústí naším radostným a slavnostním setkáním s Kristem Králem.

KDO NÁS BUDE SOUDIT

Svatý, trojjediný Bůh, nejvyšší soudce všech věcí, pokládá, jak se zdá, úřad soudce za nepříjemný a obtížný. Když srovnáváme mezi sebou různá místa ve Svatém písmu, která mluví o soudu, a podle lidského způsobu uvažování je interpretujeme, získáváme vždy dojem, jako by tři božské osoby zůstávaly mezi sebou ve svatém sporu. Žádná z těchto tří osob tento úřad soudce nechce převzít, každá by jej nejraději předala jiné osobě.

„Otec nikoho nesoudí,“ říká evangelium podle sv. Jana (5,22), „ale všechen soud dal do rukou Synovi.“ Je to pochopitelné, On je přece Stvořitelem všech lidí. A o něm už prorok řekl: „Miluješ všechno, co je, a neošklivíš si nic z toho, co jsi učinil, vždyť bys ani nemohl připravit něco,

co bys měl v nenávisti. A jak by mohlo cokoliv trvat, kdybys ty to nechtěl, anebo být zachováno, kdybys to nepovolal k bytí?“ (Mdr 11, 24–25).

Ani Syn však nespěchá ujmout se úřadu soudce. Především, soud odsunul až na konec světa, čili do těch nejposlednějších



FOTO: VLASTIMIL KAŠPAR (DANIEL)



dnů. Mezitím hledá způsob, jak se tohoto úřadu zprostit. V evangeliu podle sv. Jana slyšíme Syna, jako by nabídku Otce chtěl odmítnout slovy: „Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen“ (J 3,17). Je to, jako by řekl: „Jak mám, Otče, zároveň sou-

dit a obšťastňovat spásou? Je to vůbec slučitelné? Já, který jsem za lidi trpěl a prolil svou krev, teď bych měl své vlastní dílo ničit a lidi odsuzovat? Předej mi namísto toho úřad obhájce, protože tento úřad souzní s mým posláním Spasitele, a to jsi mi přece také slíbil slovy proroka Izaiáše, který o mně řekl, že mnohé ospravedlním a pro mnohé budu přímělníkem (srov. Iz 53, 11 – 12).“ Zdá se, že Otec nebyl schopen odporovat Synu a splnil jeho přání. Přesvědčuje nás o tom sv. Pavel, který v listě Židům píše: „Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přímělní se za ně“ (Ž 7, 24–25). Boží Syn je tedy místo soudce ustanoven naším obhájcem u Božího trůnu.

Co ale s úřadem soudce? Kdo přijme tento úřad? Zbývá jenom Duch Svátý. Ano, Duch Svátý bude muset plnit tento úřad, protože On byl už u proroka Izaiáše předpovězen jako Duch soudu (srov. Iz 4,4). Také žalmista vyjmenovává viditelná znamení příchodu Ducha Svatého, která jej popisují jako soudce: „Přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířající, vichřice běsní kolem něho. Nebesa šůry i zemi volá, povede při se svým lidem“ (Ž 50,3–4). Také Spasitel mluvil o Duchu Svatém: „On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud“ (J 16,8).

Jenomže Duch Svátý, podle příkladu Syna, převzal místo úřadu soudce úřad přímělníka. Na to nás upozorňuje sv. Pavel v listu Římanům, když píše: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přímělní nevyslovitelným lkáním“ (Ř 8,26). Jak by mohl jinak? On je přece ten, kdo oživuje a posvěcuje. Jak by mohl odsoudit ty, které posvěcoval? Z úřadu

soudce tedy nezbylo zase nic. Milosrdenství zase zvítězilo nad soudem.

Komu by však měl být předán úkol soudit? Čtvrtá božská osoba neexistuje, a i kdyby byla, asi by udělala to, co udělaly tři osoby před ní. Máme však tolik lidí, u kterých se zdá, že se jim nic nelíbí víc, než soudit své bližní. Proč ale trojjediný Bůh žádnému z těchto lidí úřad soudce nepředává? Protože milosrdenství mu nedovoluje to udělat. Jak by s námi jednal takový bližní, to nám Spasitel plasticky řekl v podobenství o nemilosrdném sluhovi. I když tomu sluhovi byly odpuštěny všechny viny, on přesto dusil svého spolupracovníka, třásl jím a křičel na něj: „Zaplať, co jsi dlužní!“ A když ten neměl z čeho zaplatit, hodil ho do vězení. Pokud by Bůh takové soudce pro nás ustanovil, hned by byl jasný rozsudek odsouzení pro nás. Spasitel by mu sice mohl předat úřad žalobce, protože ani s tímto úřadem nechce mít Bůh nic společného, dle svědectví sv. Pavla, který se ptá: „Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ (Ř 8, 33 – 34) K tomu úřadu už se však přihlásil někdo, kdo ten úřad chápe lépe než člověk, totiž satan. A ten tento úřad také obdržel. Tento úřad jej v Božích očích dělá ještě více nenáviděným, než je. Po posledním soudu bude společně s odsouzenými vhozen do propasti pekla. Tehdy budou zachráněni – jak to popisuje sv. Jan v knize Zjevení – vítězně zpívat: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí“ (Zj 12, 10).

Kdo je ale soudcem, který bude soudit, vynášet rozsudek a společně se žalobcem posílat viníky do pekla? Vyznáváme jej a rozpoznáváme v „Creau“, kdy říkáme:

„Věřím v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, který přijde soudit živé i mrtvé.“ Takže přece jenom jedna z božských osob, Syn Boží, bude soudcem? Jak k tomu došlo? Syn se tomu přece tak bránil a úřad soudce odmítal! Vysvětluje nám to sv. Jan, který píše: „A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka“ (J 5,27). Sv. Pavel nám to vysvětluje také v listu Židům: „Proto musel být ve všem jako jeho bratři, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky“ (Ž 2, 17 – 18). Je to proto, abychom v něm měli milosrdného soudce. Proto Syn Boží, který se stal člověkem, úřad soudce přijal. Přijal úřad soudce z milosrdenství, aby nás osvobodil od nemilosrdného soudce – ďábla. Tímto způsobem se naplnilo, co sv. Jakub napsal ve svém listě: „Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem“ (Jk 2, 13).

Milosrdenství Boží tedy zapříčinilo, že byl úřad soudce předán nejmilosrdnější bytosti – Ježíši Kristu, Bohu – člověku. A tento úřad soudce mohou společně s Kristem plnit i jiní lidé, kteří jsou milosrdní jako On. Tomu nás učí Spasitel v evangeliu, když říká: „Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám“ (Lk 6, 38). Všechny nemilosrdné Spasitel varuje: „Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno“ (Lk 6, 37).

*Úryvky kázání P. Stanislava Wierzbicy
SAC přednesené v Údolí milosrdenství
v Čenstochové, na poutním místě
Božího milosrdenství, kde se v roce 1966
uskutečnilo první sympozium o Božím
milosrdenství, mimo jiné za účasti
bl. Michala Sopočka.*



10 let od smrti Matky Terezy vyšla kniha jejích dopisů s názvem „Přiď, buď mým světlem“. Dopisy odhalily ohromující pravdu o desetiletích boje s duchovní tmou a pochybnostmi o existenci Ježíše, které pronikaly jejím životem. Knihu zpracoval generální představený Misionářů Lásky, postulátor procesu svatořečení Matky Terezy, který za posledních 20 let úzce spolupracoval s budoucí svatou. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas hovoří P. Brian Kolodiejchuk o jejím životě a procesu.

✚ Vatikánský rozhlas (VR): Matka Tereza řekla: „Jestli někdy budu svatou, rozhodně budu svatou od tmy.“ Když to slyším, mám husí kůži. Zprvė proto, že měla předtuchu, že bude svatá. Zadrůhé proto, že „být svatou od tmy“ zní docela depresivně. Co tímto myslela? Řekla také, že neustále bude mimo nebe. Co měla na mysli?

Brian Kolodiejchuk (BK): Myslím, že je to plán nebeského poslání Matky Terezy, ve kterém se určuje, co bude dělat, když ode-

jde do Otcova domu. Z dopisů, které jsme obdrželi, když jsme začali shromažďovat dokumentaci, jsme zjistili, že její vnitřní zkušeností byla tma. Bylo to obrovské překvapení a šok i pro sestry, které s ní nejblíže spolupracovaly. Zároveň jsme zjistili, že to byla žena, která vroucně milovala Ježíše. Chtěla Ježíše milovat tak, jak ho ještě nikdo nemiloval. Poté co zažila v kontemplativní modlitbě sjednocení s Ježíšem, celá sladkost této zkušenosti pominula. Její zkušenost je taková, že se cítí nemilovaná, Ježíšem nechtěná. Cítí, že nemůže milovat



P. Brian Kolodiejchuk

Ježíše, jak ho chtěla milovat, to znamená, jak ho nikdo nikdy předtím nemiloval. Je to nesmírně smělá touha, pokud to budeme brát vážně. Všichni jsme tušili, já také, že být Matkou Terezou není snadné. Stačily by k tomu jenom problémy spojené s vývojem řádu čítajícího tisíc sester. A přece kromě toho byly ještě prosby, jako třeba: „Matko, prosím, přijedte sem, jeďte tam, přijměte cenu. Můžete promluvit? Tam je potřeba řešit problém.“ Od 4.30 ráno do pozdních nočních hodin. Mysleli jsme proto, že má aspoň útěchu z jednoty s Ježíšem, že z toho čerpá energii a sílu ke každodenní práci. Potom jsme zjistili, že situace je úplně jiná a že to činí její život ještě více heroickým. Žila jenom z čisté víry, nezakoušela tyto útěchy. Taková byla její zkušenost. Proto je svatou od tmy, protože tmou procházela.

Musíme také pochopit, že když se svými sestrami odcestovala mimo Indii, zjistila – jak to sama řekla, že největší bídou dnešního světa je být nemilovaným, nechťeným a odmítnutým. Skrže život v chudobě se ztotožňovala s materiálně chudými, ale vidíme, že se ztotožňovala také s duchovní chudobou, kterou lze najít všude, i mezi bohatými. Asi každý z nás prožíval takový moment, kdy se cítil do určité míry nemilovaný, nechťený a odmítnutý. Myslím si, že proto z plánu její misie pramení to, co řekla, že bude neustále mimo nebe. Věřím, že se bude věnovat těm, kteří žijí v duchovní tmě s pocitem být nemilovaným, nechťeným a odmítnutým. Bude s nimi, aby jim pomáhala, jak to činila, když žila na zemi. Charakteristický byl pro ni obrovský soucit a empatie, právě proto, že sama zakusila pocit být nemilovaná, prožívala opuštěnost a odmítnutí. Myslím si, že proto dokázala najít slova útěchy a podpory pro potřebné, protože věděla, co prožívají.

✚ VR: Co by Matka Tereza řekla, kdyby věděla, že opravdu bude svatořečená?

BK: Myslím si, že i když byla nevinná a čistá, nebyla hloupá nebo naivní. Myslím, že to tušila. V tisku se objevovaly komentáře a novináři se ptali: „Matko Terezo, co myslíte, proč lidé o vás říkají, že jste chodící svatou?“ Ona tehdy odpovídala: „Neměli byste se divit, pokud vidíte ve mně Krista, protože být svatý je povinnost nás všech.“

✚ VR: Byla tvrdou ženou?

BK: Měla velmi silnou povahu. Dokázala být rozhodná a říct pravdu na rovinu nebo byla také neodbytná, když to bylo nutné. Činila to ale vždy s láskou. Proto bylo tak těžké nesplnit její prosbu. Vlastně tak to bylo od začátku. Prvními jejími družkami byly její žákyně, kromě jedné. Matka Tereza byla

velmi náročná vůči sobě a vůči nim. Musela těchto dvacet mladých žen zformovat, aby se přerodily v řád pro tisíc osob. Byla přísná, ale plná lásky, což je velice složité spojit, protože většinou nám to přerůstá jedním nebo druhým směrem. Ona dokázala žít zároveň dvě jakoby protichůdné ctnosti odvahy a pokory. Svatí musí žít všechny ctnosti ve stupni heroickém, nebo aspoň mít schopnost je žít, když to bude potřeba.

✚ VR: Jak jste zvládl úkol postulátora? 17 svazků svědectví, 450 stran v každém svazku...

BK: 17 svazků bylo jenom svědectví, ale všech dokumentů bylo 81 svazků. Když Matka Tereza zemřela, arcibiskup Kalkaty šel do Kongregace pro svaté, zda lze zahájit proces. Odpověděli mu: „Počkej, zemřela teprve před měsícem.“ Ale poradili také, ať ustanoví komisi, shromažďuje dokumenty a svědectví, zvláště od lidí, kteří by mohli za několik let zemřít. Arcibiskup utvořil komisi, byly v ní dvě sestry a já. Absolvovali jsme studium pořádané Kongregací pro svaté. V polovině tohoto kurzu nám bylo řečeno, že Svatý otec udělal výjimku a není potřeba čekat pět let se zahájením procesu. Tehdy vyvstala otázka, kdo bude postulátorem. Já a jedna sestra jsme chodili a ptali jsme se na to. Byli jsme u jezuitů, kteří nám velmi zdvořile řekli, že oni se toho neujmou, protože by to měl být někdo z nás, kdo žijeme stejné charisma jako Matka Tereza. Víme zevnitř, v čem spočívá. „Pomůžeme,“ řekli, „ale musí to být někdo z vás.“ Riskli to a postulátorem učinili takového zelenáče bez zkušenosti, jako jsem já. Tehdy jsem si řekl: krok po kroku, nebudu myslet na všechno najednou, protože to nezvládnou. Bylo to jako žít jenom přítomnou chvílí. S pomocí Boží milosti jsme prostě plnili úkoly pro dnešní den.

✚ VR: Překvapilo vás něco v celém procesu tak, že byste řekli: „To jsem opravdu netušil.“

BK: Znal jsem osobně Matku Terezu, měl jsem proto už svůj pohled. A sestry měly svou perspektivu. Ostatní lidé, laici, kněží a biskupové, měli svůj pohled. Potom jsme měli všechna svědectví, 113 ústních a písemná od lidí, kteří toho nemohli říct tolik, aby odpověděli na 263 otázky (tolik otázek se pokládá ústním svědkům). Mnozí nebyli schopni zodpovědět všechny otázky, protože první část se týkala dětství a Matka Tereza zemřela v roce 1997 a přežila většinu svých vrstevníků. Žije ale například její příbuzná ze Skopje, která byla schopná něco říct. Takže kromě mluvených svědectví jsme měli také napsaná. Dohromady velké množství materiálů. Když skončil diecézní proces, přivezl jsem 35 tisíc stran, 81 svazků, každý svazek měl 450 stran. Bylo to dobré, protože bez toho by lidé mohli říct, že jsme svatořečili Matku Terezu jenom proto, že to byl takový ten samozřejmý případ. Proces nám však umožnil shromáždit materiály, když ještě byly „horké“ a dostupné. Teď je budou moci lidé po celé desetiletí, a možná století, konzultovat.

✚ VR: Překvapilo vás, otče, něco, když se teď na to zpětně díváte?

BK: Ano, když jsme skončili „positio“, pamtuji si, že při pohledu na všechny tyto materiály jsem si pomyslel: „Teď ji znám lépe, než když žila na zemi. Protože i přesto, že byla veřejnou osobou, hodně věcí se jí podařilo udržet v tajnosti. Druhou věcí je ta tma. Asi nejvíce heroický ráz jejího života. Matku Terezu si ztotožňujeme s heroickou láskou, ale takovou lásku mají všichni svatí. U ní však je kromě lásky nejvíce heroickým prvkem tma. Nikoho by to asi nenapadlo. Tak byla jednoduchá. I to byl důvod, proč jsme byli překva-

peni, protože lidé přece říkali: „Matka Tereza dělá úžasnou práci pro chudé.“ Ale potom, po přečtení těchto dopisů, mnozí odborníci o Matce Terezii říkali, že je jednou z velkých mystiček církve. Vše skrývala pod jednoduchostí. Myslím si, že zvolila jednoduchost. Z lidského pohledu byla velmi nadaná, inteligentní, praktická, byla učitelkou, organizátorkou, měla krásný hlas, krásně zpívala, hrála na hudební nástroj a psala básně. Měla tedy hodně talentů. Podobně sestry, které se k ní připojily, byly např. lékařky, ale měly žít v jednoduchosti jako všechny ostatní sestry a jako žila ona sama. Proto si myslím, že skrývala hloubku své svatosti pod vnější jednoduchost života a dokonce i slov.

✚ VR: Vydal jste knihu: **Matka Tereza. Přijď, buď mým světlem. Soukromé dopisy „svaté z Kalkaty“**. Je to sborník dopisů, které psala během desítek let svým spirituálům. Asi žádný z těchto dopisů nebyl dříve zveřejněn, protože to nechtěla.

BK: Nevěděli jsme, že existují. Dozvěděli jsme se o nich díky jezuitům, kteří je zachovali. Lépe než samotná Matka Tereza chápali, že to nebyly jenom její soukromé zkušenosti, ani že tam nebylo nic negativního, co by bylo potřeba skrývat. Popisují velmi důležitou část její zkušenosti, která byla tak intenzivní a dlouhá, že asi nikdo z nás se k tomu ani zdaleka nepřiblíží. Jsme vděční, že Matku Terezu neposlechli. P. Van Exem řekl jednomu z jezuitů, kteří bydleli spolu s ním, že měl pět krabic materiálů, ale zachoval jenom jednu. Byly tedy materiály, které byly zničeny. Řekl ale, že se snažil zachovat to nejdůležitější.

✚ VR: Zmínili jsme se dříve o zázraku, můžeme se k tomu vrátit?

BK: Zázrak, který umožnil svatořečení, se stal v Brazílii v roce 2008. Uzdraven byl

muž, u kterého diagnostikovali bakteriální zánět mozku. Jeho manželka a několik přátel se za něj od září 2008 modlili na přímluvu Matky Terezy. Přesto od září do prosince se jeho zdravotní stav zhoršoval, až 9. prosince upadl do kómatu a prakticky umíral. Blízcí neustávali v modlitbě. Doktor chtěl operovat, ale nemohl to udělat, protože byly komplikace. Přesto kolem 6. hodiny ráno byl nemocný na operačním stole. Kolem 6.10 poslali pro doktora jiné specializace, ale nebylo možné ho najít. Nemocný, který byl v kómatu hodnoceném jako třetí stupeň dle škály Glasgow (15 znamená při vědomí, 3 – blízký smrti), byl v 6.40 při vědomí, rozhlédl se kolem sebe a zeptal se: „Jsem na operačním stole?“ „Co tady dělám?“ V tomto čase se jeho manželka vroucně modlila. Takové jsou dějiny zázraku. Máme skeny zpráv z 9. a 13. prosince 2008. Všichni neurochirurgové v Brazílii a Římě řekli, že takové zlepšení nebylo možné. Doktor uzdraveného tvrdil, že v takovém stavu měl 30 nemocných. 29 zemřelo, jenom tento jediný žije. Stal se ještě druhý zázrak, protože doktoři těmto manželům řekli, že nebudou moci mít děti, a teď mají dvě. Ještě před tím jsme měli zázrak, který mohl být využit: problém „vodnaté hlavy“ dítěte v lůně matky. Pak bylo vše v pořádku. Lékaři řekli, že to nelze vysvětlit, ale jeden z členů rodiny řekl: „Po celý rok jsem se modlil na přímluvu otce Pia.“ Když to řekl, celý příběh skončil, protože přímluva musí být jednoznačná. Vše je v rukou Prozřetelnosti, Bůh chtěl svatořečení v jubilejním Svatém roku milosrdenství. A tak se stalo.

✚ VR: Co by dnes řekla Matka Tereza o světě, ve kterém dnes žijeme?

BK: Matka Tereza byla soustředěna na to hledět na Ježíše a sloužit Ježíši v nejchudších z chudých. Když odjela z Indie, uvě-



domila si, že největší bídou je být nemilovaným, nechtěným a odmítnutým. Nevkládala naději v technologii, žila velmi jednoduše. Věcí jenom používala, létala letadly (mohla by společně s Janem Pavlem II. být patronkou všech, kdo létají letadly). Používala také různá moderní zařízení, ale viděla, že nehledě na vnější obraz společnosti jde vždy o srdce. Naším posláním je srdce. Matka Tereza měla velikou úctu k Nejsvětějšímu Srdci Páně. Neposkvrněné Srdce Panny Marie nás ochraňuje. Matka říkala, že vše děláme proto, abychom se dostali do lidských srdcí. Nešlo ale jenom o službu, další částí je modlitba. Dokud sestry nepřišly do západního světa, nebylo tolik slov. Zajímavé je, že druhou zemí po Indii, pokud jde o počet domů, jsou Spojené státy. Je to překvapující, a to právě z důvodu této duchovní chudoby, která je přítomná i v těch bohatých společnostech. V USA, v jedné z nejvyvinutějších zemí, postihuje tato duchovní chudoba různé společenské vrstvy. Na to se Matka Tereza soustředila. Kdysi viděla takovou chudobu na letišti. Byla tam žena, která vypadala velmi smutně. Matka Tereza a sestry se tvá-

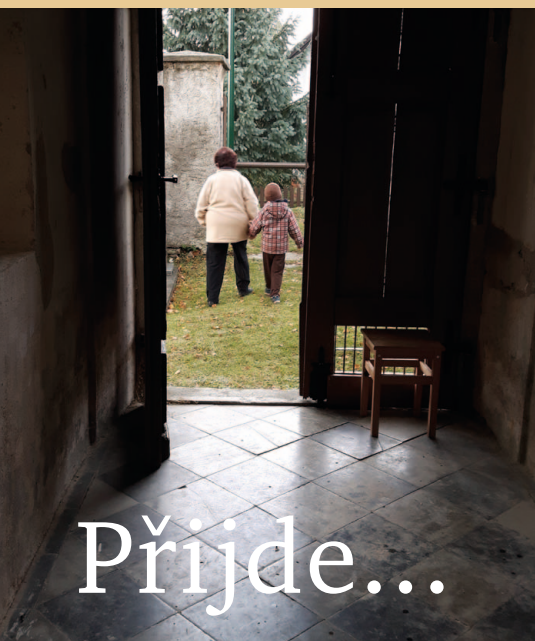
řily, jako by ji neviděly, ale když šly do letadla, Matka šla k této ženě a řekla: „Vítám vás, jsem Matka Tereza, tady je moje vizitka.“ Na této vizitce nebyly kontaktní údaje, ale její známá slova: „Plodem ticha je modlitba, plodem modlitby je víra, plodem víry je láska, plodem lásky je služba, plodem služby je pokoj.“ Sestra, která to viděla, řekla, že když odcházely, podívala se na tuto ženu. Viděla, jak žena čte a potom se usmívá. Matka to udělala, protože viděla, že tato žena potřebuje drobné gesto lásky, soucitu, zdvořilosti. Taková je většina případů. Najdeme mezi nimi několik neobvyčejných. Většinu z toho, co dělala Matka Tereza, můžeme udělat všichni. Řekla by: „Obvyčejné věci, neobvyčejná láska; malé věci, veliká láska. A toto je výzva, kterou nám všem přenechala, abychom ji jen neobdivovali, ale také následovali. Můžeme totiž učinit jednotlivé gesto: říct slovo útechy, obdarovat úsměvem, květinou, navštívit. Všichni to můžeme udělat, pokud jsme vnímaví. Pokud se porozhlédneme, tyto situace uvidíme. Počínaje v našich rodinách. Kdo je osoba, co teď potřebuje můj úsměv?

✚ VR: Kde je Matka Tereza dnes?

BK: Matka Tereza je ve společenství svatých. V tomto smyslu je všude, protože lidé ji prosí za přímluvu doslova po celém světě. Je také s námi. Toto je další věc, kterou jsem odhalil, nebo víc si uvědomil během procesu, když jsem si uvědomil, že církve je společnost svatých. V krédu ke konci vyznáváme: „Věřím ve společenství svatých.“ Je to velmi krásný aspekt naší víry. V tomto smyslu mohla říct, že bude neustále mimo nebe, protože chtěla být s námi, starat se o nás, modlit se za nás, vnášet světlo pravdy a světlo lásky.

md/rv

Převzato z: pl.radiovaticana.va



Přijde...

Chvála Kristu! Chtěla bych se s vámi podělit o zkušenost s Božím milosrdenstvím, které se stalo v naší rodině na slavnost Ježíše Krista Krále.

V době, kdy maminka byla nemocná, hodně jsem se za ni modlila, protože dlouho (asi 25 let) nebyla u svátosti smíření ani nechodila na mše svaté. Bydlela se dvěma syny, kteří nepraktikovali křesťanský život, spíše naopak, a to ji hodně ovlivnilo. Myslím si, že svoji víru a lásku k Bohu prožívala ve svém srdci.

Když se její zdravotní stav zhoršoval, sešla se rodina, katolíci, ale žijící světsky, jen málo se nás modlilo. Bylo to v pátek, maminka byla neklidná, slabá a nemluvila už celý týden. V sobotu ráno se maminka neprobudila, jen spala, a někdo z rodiny volal doktora a já kněze. Přišli po sobě, doktor konstatoval odcházení a chtěl ji odvézt do nemocnice, ale to jsme nedovolili.

Kněz maminku zaopatřil, ale nemohla otevřít ústa, aby přijala Svátost. Pak jsme se

společně modlili Korunku k Božímu milosrdenství. Když se kněz loučil, maminka otevřela oči. Odpoledne jako by se probírala, dívala se kolem, byla vnímavá a bdělá i v noci. Modlili jsme se a byli s ní.

V neděli ráno na slavnost Ježíše Krista Krále přišla její sestra a sklonila se nad ní, měla na krku řetízek s křížkem a maminka se na něj upřeně dívala, jako by chtěla něco říct, ale nemohla.

Můj syn mamince dal na polštář obrázek Milosrdného Ježíše. V 15 hod. jsme se modlili Korunku k Božímu milosrdenství a já jako vedena Duchem Svatým jsem ji obrázek Ježíše dala do ruky. Po chvíli otevřela oči a upřeně se zadívala na obrázek Ježíše, zase zavřela oči, a tak se dívala opakovaně. Nevěděla jsem, co jí mám říct, a pak jsem řekla s vážností a důstojností – TO JE PÁN JEŽÍŠ!

A maminka najednou promluvila a odpověděla – PŘIJDE. V údivu a úžasu jsem nemohla promluvit já, pak jsem řekla dlouze – ANO... a maminka odpověděla klidně – ŘÍKAL.

Než jsem se z toho vzpamatovala, maminka si začala dávat obrázek pomalu do úst, a to opakovaně. Když jsme jí v tom chtěli zabránit, stékaly jí slzy z očí. Toužila přijmout Pána Ježíše – Krista Krále. Rychle jsme jeli pro kněze (ten, který ji zaopatřoval, nebyl doma), přes různé překážky a komplikace (jednalo se o čas) jsme kněze dovezli a on mamince podal Sváté přijímání, pak jsme se všichni modlili.

Na mamince bylo znát, jak už byla klidná, odevzdaná, vyrovnaná, spokojená, nic už jí nechybělo, byla s Ježíšem, po kterém tak toužila. Potom už jen klidně spala a v pondělí na sv. Cecilii zemřela.

Odešla s Ježíšem, po kterém tak vroucně toužila a o něhož usilovala. Bylo to v roce 2010, 22. listopadu.

Jsem vděčná Bohu za tuto milost a milosrdenství, které nám prokázal, a neustále děkuji Ježíši milosrdnému za lásku a vedení Duchem Svatým.

Dcera Anna



POSŁÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

KORUNKA A RŮŽENEC

DARY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

*Úryvky homilie Mons. Stanislava
Stolárika z 12. října 2016, přednesené
během pouti Konference biskupů
Slovenska do chrámu Božího milosrdenství
ve Spišské Nové Vsi, ve farnosti Smižany.*



Vrcholí rok Božího milosrdenství a my děkujeme Pánu za tento velký rok, během kterého k nám přichází jako opravdový Spasitel a v plnosti času se projevuje, jak Bůh velmi miloval svět a posílá nám svého Syna. My jsme během tohoto roku mnohdy mohli být jako ti, kteří možná zledovatěli. Možná jsme nebyli až tak obrovskými ledovci, ale přece jsme byli obklopeni nějakým krunýřem ledu. Nyní k nám přichází Ježíš plný milosrdenství a vroucí lásky k člověku, aby rozehrál tyto naše ledy, aby nám pomohl znovu se zaskvět v té podobě, kterou nám dal Bůh. Nicméně i v tomto roce – roce milosrdenství – jsme mohli, pokud jsme byli takto zledovatělí, hledat možnost nějakého úniku, mohli jsme se schovat někam do sklepa, kam to teplo Ježíšovy lásky nemuselo proniknout, mohli jsme se stáhnout do lednice nebo dokonce do mrazáku, abychom neztratili nic z toho všeho, čím jsme se dosud obalili: pý-

cha, zloba, hříšnost, vědomí bezhříšnosti, příliš silné sebevědomí, až takové, že si neuvědomíme, že můžeme někomu i ublížit, a tak podobně.

A tady k nám přichází milosrdný Ježíš a On sám nás svým teplem osvobodí od tohoto krunýře. On nám pomůže zbavit se ho, abychom se zaskvěli v plné kráse. Zde však nejde jen o samotné očistění. Naše putování bychom mohli připodobnit říčce, nebo řece, která kolem nás protéká, a je jen na nás, jak využijeme tu vodu, která kolem nás teče. Tato voda může kolem nás jen tak protéct, a kdyby to byla nějaká jarní voda, proletí korytem, na určitý čas ho může svažít, přinést i živiny, ale za chvíli se tato voda ztratí. Moudří hospodáři, kteří vědí o této skutečnosti, začnou na řece stavět hráze, aby zachytily co nejvíce živin, vláhy, které přináší voda, a aby také půda v okolí byla svažena. Tyto hráze jsme v roce milosrdenství mohli stavět i my. Mohli jsme se více modlit, mohli jsme číst Písmo svaté, mohli jsme putovat. Mnozí putovali, mnozí se znovu přímo zamilovali do modlitby Korunky k Božímu milosrdenství, protože všichni víme, že právě tato modlitba je velmi silná. Když však mluvíme o těchto hrázích, víme velmi dobře, že mnohdy stejná voda, která přináší vláhu a živiny, přinese i špínu a zbytečnosti. Co s tím? Rok milosrdenství nám chtěl říct: i toto je možné zničit. Zničit ve svaté zpovědi, kde se Bůh, plný milosrdenství, dotýká svým milosrdenstvím každého hříšníka, který se stává kajíčníkem, vyznává hříchy a koná pokání. Takto se dává na cestu obrácení a získává nové a nové milosti.

Možná právě modlitba Korunky k Božímu milosrdenství mohla nově vstoupit do našeho života. Možná i z takového jednoduchého, praktického důvodu: je krátká, dá se poměrně rychle pomodlit a máme



*Mons. Stanislav Stolárik
během kongresu o BM
ve Spišské Nové Vsi
v roce 2009.
Foto: archiv ABM*

dobré vědomí, dobrý pocit, že naše spojení s Bohem přece jen funguje. Pokud jdeme více do hloubky a znovu porozumíme, co nám Rok milosrdenství nabídl, můžeme se všichni v této chvíli zastavit v kapli ve Vilnius, kam 13. září 1935 vstupuje sv. Faustyna, aby se modlila. Potkává tam anděla, připraveného ztrestat celý svět. Hned, jak spatří tohoto anděla, začnou z Faustyny vycházet slova, která nejsou jejím dílem a kterým zcela nerozumí. Vidí a vnímá, že anděl, který byl připraven z Božího příkazu trestat svět, je v té chvíli odzbrojen. Tak se rodí modlitba Korunky k Božímu milosrdenství. Síla této modlitby se ukazuje i v tomto odzbrojení anděla připraveného trestat svět.

Určitě velmi dobře víme ze života svaté Faustyny, s jak velikou důvěrou a láskou se modlívala právě tuto modlitbu. Pršelo a chtěla, aby přestalo? Začala se modlit Korunku a přestalo. Nepršelo? A bylo třeba, aby pršelo? Tak se modlila a začalo pršet. Možná to při prvním zaslechnutí nebo čtení slov Korunky vyznívá jako nějaká kouzelná formulka, jako magie, jako mávnutí kouzelným proutkem. Ale Faustyna, odevzdávající nám poselství o modlitbě Korunky, nám říká, že Bůh nás vždy vyslyší, pokud to bude ve shodě s jeho plánem. Ona se snažila vždy prosit za to, co bylo ve shodě s Božím plánem. Pojďme však ještě dál, protože síla této Korunky je tak velká, že dokonce pokud se ji pomodlíme u umírajícího, dokonce i v případě, že by tuto modlitbu on sám odmítal, Boží milosrdenství jej neobejde. Ještě i u takto umírajícího, který navenek odmítá Boha, Bůh přece jen najde cestu, jak vejít do jeho srdce a dotknout se ho svým milosrdenstvím. Toto je obrovský příslib, který nám dává nesmírnou jistotu v našem pozemském životě a velkou naději pro věčnost. Toho bychom se měli chytit.

I když už nyní pomalu končí rok milosrdenství, bylo by dobré nepohrbit tyto myšlenky a to vše, co nám bylo nabídnuto, zvláště když si zítra připomeneme 99 let od posledního zjevení Panny Marie ve Fatimě. A my jsme už vlastně začali sté výročí fatimských zjevení. K čemu nás Panna Maria ve Fatimě vyzývá? No přece také k modlitbě. Tato její výzva však měla i svou předeihu. Již v roce 1915 tehdejší papež Benedikt XV. v době hrůz první světové války vyzval celý svět k modlitbě a k prohloubení úcty k Matce milosrdenství. Už Benedikt XV. se obrací k Matce milosrdenství. A když válka zuřila dál, 5. května 1917 stejný papež znovu vyzývá svět k míru a dává do mari-

ánských litaníí nové zvolání: Královno míru, oroduj za nás! Bylo to osm dní před prvním zjevením a bylo to přesně v době, kdy Lenin vyhláší v Moskvě a Petrohradu: Bůh neexistuje! Nebe neexistuje! A osm dní na to v údolí Cova da Iria, v údolí míru, nebo v údolí pokoje, se třem jednoduchým, nevzdělaným dětem zjevuje Matka Boží, Panna Maria, a dává jim odkaz výzvy k modlitbě za celý svět, za mír. Ale víme velmi dobře, že výzvy z Fatimy nebyly námi lidmi příliš přijaty. A když skončila první světová válka, přišla kvůli malé intenzitě modlitby a pokání ještě hroznější druhá světová válka.

Toto poselství Fatimy však, jak nám to vícekrát řekl i papež Benedikt XVI., neskončilo. Ono trvá dál, a tak i my jsme znovu a znovu zváni k modlitbě. A opět i k modlitbě svatého růžence. Zvláště v našich rodinách a v chrámech si připomeňme vítěznou bitvu u Lepanta v roce 1571, kdy byla zachráněna Evropa právě silou této modlitby. Měli bychom si také častěji připomínat, že po 2. světové válce, kdy Rakousko padlo do sovětské zóny a bylo na kolenou, Rakušané se modlili růženec a vymanili se odtud. Koncem roku 2014 měl jeden biskup z Nigérie ve své kapli zjevení. Najednou se mu zjevil Pán Ježíš, dává mu do ruky meč, a když ho vezme, meč se promění v růženec a Ježíš třikrát řekne: „Boko haram ať zmizí“. Tento biskup, který byl velmi opatrný, aby šířil toto zjevení, pak dodává: já jsem pochopil, že tuto organizaci porazí růženec. Všimněme si této síly modlitby růžence. Nedávno o ní řekl i vladyka Milan: Svatý otec nám dává téměř vždycky do ruky při setkáních růženec jak obrovskou šanci a sílu. Svěřujeme se do rukou Božích skrze Marii. Netřeba se nějak lekat, že by zde byl nějaký problém, protože Maria nás vždy vede k Ježíši.

Cítíme, že v takové chvíli musíme děkovat. V neděli jsme četli evangelium o deseti malomocných, jak byli uzdraveni, ale devět z nich nepřišlo ani poděkovat. Snad se naše pozornost zaměřila právě na to: nepřišli poděkovat. A možná ti, co nepřišli poděkovat, přišli domů a říkali: jsem uzdraven. Protože když přicházeli domů, asi se jejich vlastní báli, zda jim nepřinesou tu nemoc do domu. Ale oni křičeli: Jsem uzdraven! Ale ten jeden, který se vrátil Ježíši poděkovat, když přicházel domů, neřekl: Jsem uzdraven, ale řekl: Ježíš mě uzdravil. Nestalo se to tedy samo od sebe! To Ježíš mě svou mocí uzdravil!

A i my, když mluvíme o těchto velkých věcech, které se dějí na přímmluvu Panny Marie, vždy dodejme nebo vždy budme přesvědčení: To Ježíš nás uzdravil, ten Ježíš, kterého poslal Otec plný lásky k nám na zem. A to na přímmluvu své matky Panny Marie. My mu za to děkujeme a děkujeme také, pokud se vrátím k úvodnímu přirovnání o hrázi, že i my jsme tu dnes vytvořili takový záchytný bod, kde můžeme zachycovat proudy Božího milosrdenství přes slavenou mši svatou, přes hlásané Boží slovo, přes modlitby, přes oběti a přes to všechno další. Držme si to. Pak budeme v sobě i my neustále prožívat a pociťovat, jak nás Bůh, Ježíš Kristus, uzdravuje a znovu staví do života. Do toho života, který je poznamenán Božím milosrdenstvím. A zároveň cítíme, jak velmi blízko je v naší přítomnosti jeho matka Panna Maria. Tak, jak to řekla svatá Matka Tereza: „Když se modlím svatý růženec, cítím, jak mě za jednu ruku drží Ježíš, za druhou Maria.“ Přejme si, abychom to prožívali i my, ale hlavně abychom věřili tomu, že tato modlitba, jakož i modlitba Korunky, nás velmi sjednocuje s Bohem, který je plný lásky.

Mons. Stanislav Stolárik
biskup rožňavský

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdravasů budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

(Den. 476)



KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.



KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny cititele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

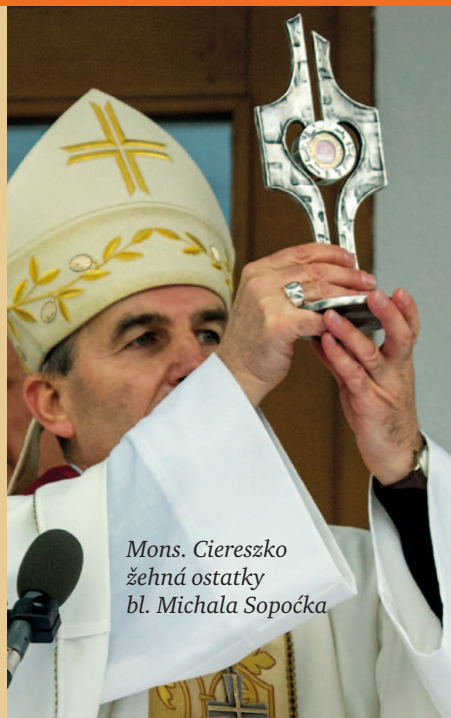
Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ JE PRO KAŽDÉHO ČLOVĚKA



*Mons. Ciereszko
žehná ostatky
bl. Michala Sopoćka*

Každoroční Pouť ke sv. Faustyně se ve Svatém roku milosrdenství uskutečnila v neděli 9. října 2016 a zapsala se do dějin kostela ve Slavkovicích instalací ostatků bl. P. Michala Sopoćka, které uložil Mons. Henryk Ciereszko, pomocný biskup polské diecéze Białystok.

Mnozí poutníci, kteří tento den připutovali do Slavkovic, mohli na obětním stole vidět ostatky třech apoštolů Božího milosrdenství, které byly postupně získány pro kostel ve Slavkovicích: sv. Faustyny, sv. Jana Pavla II. a bl. P. Michala Sopoćka, spirituála sv. Faustyny. Ten zemřel v roce 1975 a v den slavnosti sv. Václava byl v roce 2008 blahorečen v Białymstoku.

Otec biskup Henryk Ciereszko krásně vyprávěl o vztahu bl. P. Michala k Božímu milosrdenství. Připomněl, jak P. Michal zdůrazňoval, že Boží milosrdenství oslovuje i proniká do srdce největších hříšníků a zároveň i největších světců – že je opravdu pro všechny. Otec biskup připomněl, že bl. Michal cestou z Říma projížděl českou zemí a byl i v Praze. „Ve Slavkovicích nebyl, ale až se vrátím, budu vyprávět otci Michalovi o Slavkovicích, že se tady také uctívá Boží milosrdenství“ – řekl v závěru mše svaté.

Ostatky bl. Michala byly uloženy vedle ostatků sv. Jana Pavla II. a sv. Faustyny v relikviáři ve tvaru srdce. Tvar relikviáře navazuje na slova Pána Ježíše o P. Michalovi, která sv. Faustyna zapsala ve svém „Deníčku“: „Je to kněz podle mého Srdce.“ (Den. 1256) *-red-*



Mše sv. před kostelem ve Slavkovicích

„JE TO KNĚZ PODLE MÉHO SRDCE“

O BLAHOSLAVENÉM
P. MICHALU SOPOČKOVÍ,
ZPOVĚDNÍKU A SPIRITUÁLU
SV. FAUSTYNY

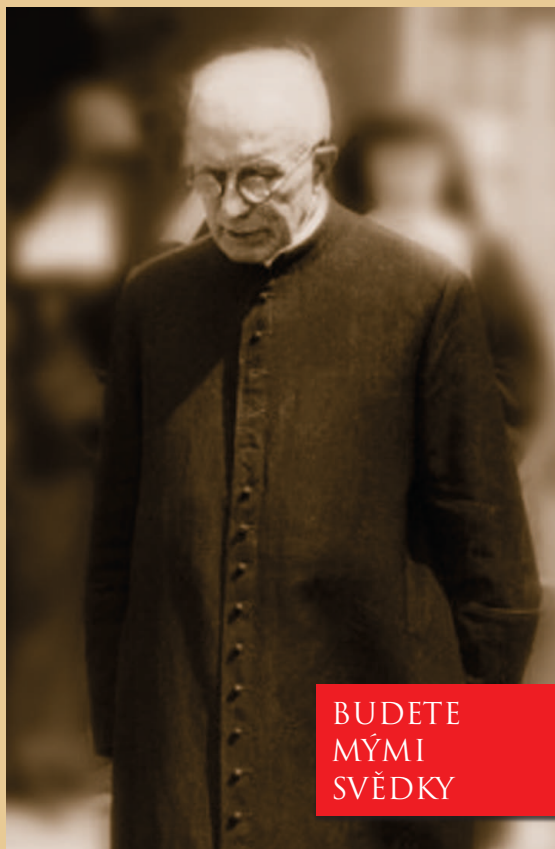
2. ČÁST

Během jejich předposledního setkání, které se uskutečnilo koncem srpna nebo začátkem září roku 1938, předpověděla sv. Faustyna P. Sopočkovi, že bude muset hodně obětovat pro úctu k Božímu milosrdenství, ale že na něm teď spočívá úkol toto poselství šířit.

P. Sopočko si toho byl vědom. Ve svém Deníku poznamenal, co mu Faustyna tehdy řekla: „*Nemám ustávat v šíření úcty k Božímu milosrdenství, a zvláště ve snaze ustanovit svátek o první neděli po Velikonocích. Nikdy nemůžu říct, že jsem v této věci učinil dost. I kdyby se hrnuly největší překážky, i kdyby se zdálo, že samotný Bůh to nechce – nesmím se vzdát. I pokud by dokonce vyjádření církve ohledně toho bylo negativní, není možné se vzdát. I kdyby docházely fyzické a morální síly, nemůžu se vzdát. Hloubka Božího milosrdenství je totiž nevyčerpatelná a náš život nestačí pro jeho oslavu. Svět už dlouho existovat nebude a Bůh chce ještě před jeho koncem udílet lidem milosti, aby se nikdo nemohl u soudu vymlouvat, že nevěděl o Boží dobrotě a neslyšel o Jeho milosrdenství.*“

VĚRNÝ SLUHA

Po smrti sv. Faustyny začal intenzivně pracovat na šíření této úcty, s větší a větší odvahou a přesvědčením, ale zároveň s ci-



BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

tem a odpovědností začal také šířit formy úcty zjevené Faustyně. Přitom se ale snažil zpracovávat téma Božího milosrdenství teologicky, vydával proto knížky, psal články a brožury.

Už od začátku měl P. Sopočko před sebou tři konkrétní úkoly. Nejprve měl pomoci v namalování obrazu milosrdného Ježíše (to se uskutečnilo v roce 1934). Potom byl zapojen do myšlenky nového řádu zasvěceného Božímu milosrdenství. Nakonec byl ještě konkrétní úkol pracovat na ustanovení Svátku Božího milosrden-

ství. P. Sopočko věděl, že ustanovit svátek na základě soukromých zjevení, to chce čas a církev se také musí přesvědčit, že to bude užitečné pro věřící. To byla také jedna z příčin, která vedla P. Sopočka k práci na tvoření liturgických a teologických základů pro tento svátek. Když k těmto úkolům přidáme ještě jeho zásluhu na vzniku Deníčku sestry Faustyny, pochopíme, jak velikou roli sehrál v šíření úcty k Božímu milosrdenství.

OBRAZ A SVÁTEK

Je třeba říct, že P. Sopočko měl výhrady k obrazu milosrdného Ježíše, který namaloval Adolf Hyła a který byl umístěn v Lagiewnikach. Problém byl v tom, že A. Hyła maloval obraz jenom na základě Deníčku sestry Faustyny, kdežto první obraz z Vilna vznikl kromě toho také na základě poznámek a vzkazů sestry Faustyny, které osobně předala P. Sopočkoví. P. Sopočko se proto nejdříve snažil přesvědčit malíře Hyłu, aby zohlednil jeho poznámky a upravil obraz, ten to ale neudělal. Navíc měl P. Sopočko také obavy před způsobem, jakým se šířila úcta k Božímu milosrdenství. Obával se, že je ještě příliš brzy tak silně zdůrazňovat zjevení a osobu sestry Faustyny (zjevení přece nebylo zatím církví uznáno), že je potřeba opřít šíření úcty k Božímu milosrdenství o Písmo svaté, teologii a liturgii, protože jinak hrozí, že se mohou objevit problémy ze strany církve. Čas ukázal, že měl pravdu. Úcta se šířila tak nekontrolovaně, že to vedlo k určitému nadužití.

Přes všechny problémy a starosti se P. Sopočko stále snažil o zavedení Svátku Božího milosrdenství. Do Říma byly poslány dokumenty týkající se úcty k Božímu milosrdenství a čekalo se na dekret, který celou věc nějak uspořádá.

ZÁKAZ

V březnu roku 1959 přišel z Říma dekret, dle kterého bylo potřeba se zdržet šíření obrázku a forem úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny. V listopadu téhož roku byl poslán dopis polskému primasovi, kardinálu Wyszyńskému, který byl určen všem biskupům a ve kterém se říkalo, že nelze trvat na nadpřirozenosti zjevení sestry Faustyny, neměl by se ustanovovat Svátek Božího milosrdenství, zakazuje se šířit úctu k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny, ale na biskupech se nechává rozhodnutí, co udělat s obrazy, které už v kostelích jsou. K tomu byla ještě poznámka, že P. Sopočkoví je potřeba udělit „velmi vážné napomenutí“ (gravissimum monitum), aby zanechal propagace těchto zjevení a úcty na základě zjevení sestry Faustyny.

Kardinál Wyszyński spolučtil s P. Sopočkem, když mu toto napomenutí uděloval. P. Sopočko byl přesvědčen, že vše je způsobeno nedorozuměním a že se naplňují slova sestry Faustyny, která předpověděla těžkosti a problémy ve věci šíření úcty. V jejím Deníčku si můžeme přečíst: „*Jistého dne jsem vnitřně uviděla svého zpovědníka, kolik bude trpět. Přátelé tě opustí a všichni budou proti tobě, i tělesně zeslábněš (v době zákazu bylo P. Sopočkoví 70 let). Viděla jsem tě jako hrozen vína vyvolený Pánem a hrozený do lisu utrpení. Tvá duše, otče, bude naplněna v jistých chvílích pochybnostmi o tomto díle a o mně. A viděla jsem, jako by sám Bůh byl proti tobě, a zepřítala jsem se Pána, proč s ním tak jedná, jako by mu ztěžoval to, co přikazuje. A Pán mi řekl: Takto s ním jednáš na důkaz, že to dílo je mé. Řekni mu, ať se ničeho nebojí, můj zrak je k němu obrácen ve dne v noci. Neodměňuji za úspěch v práci, ale za utrpení.*“ (Den. 90) Tato slova z Deníčku musela být

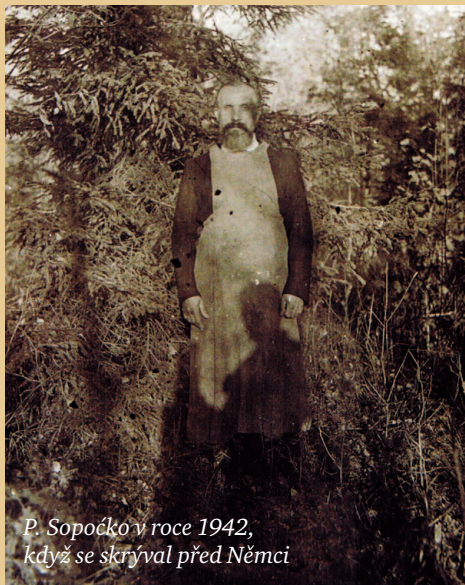
pro P. Sopočka velikým povzbuzením. Dodržoval zákaz Kongregace, ale zároveň se nadále věnoval teologii Božího milosrdenství. Věnoval se také obrazu milosrdného Ježíše, Svátku BM a dalším formám úcty, které vyrůstaly ze zjevení sestry Faustyny – ne jako ten, kdo je propaguje, ale jako teolog a badatel – to Kongregace nezakázala.

P. Sopočko se nedožil zrušení zákazu. Zemřel 15. 2. 1975 a zákaz byl odvolán až v roce 1978. Po patnácti letech od blahořečení sestry Faustyny a po osmi od jejího svatořečení byl P. Sopočko blahořečen.

ČLOVĚK

O propagaci života P. Sopočka se zasloužil pomocný biskup z Białegostoku Mons. Henryk Ciereszko. Díky jeho redakční práci byl také vydán Deník P. Sopočka. Právě tento Deník nám přináší velmi zajímavý obraz P. Sopočka jako člověka. Měl prudkou povahu, ale byl také vytrvalý, dokázal být trpělivý a pokorný. Překvapuje nás také svou upřímností.

První obrázek: P. Sopočko pocházel z rodiny zbožné, nikoliv dokonalé. Dne 9. 9. 1937 ve svém Deníku vzpomíná: „Kolem roku 1902 se u mě rozvinula hluboká zbožnost pod vlivem otce. Otec byl hluboce věřící a zbožný. I když každou neděli v kostele nebyl, protože kostel byl vzdálen 18 km, o svátcích u nás doma vždy zpívali mariánskou pobožnost, v 9 hod. byl růženec a kolem 11 nebo 12 hod. se společně recitovaly mešní texty a modlily jiné domácí pobožnosti. V roce 1899, 7. ledna, otec velmi dojatý promluvil k celé rodině, jako by tušil, že od té doby už nebudeme všichni spolu. A opravdu, tento rok se vdala sestra Žofie. V té době začala a dál se prohlubovala neshoda mezi starším nevlastním bratrem Ignácem a celou rodinou. Dopadlo to tak, že Ignác nás v roce 1904 opustil, potom se v roce 1907 na chvíli



P. Sopočko v roce 1942,
když se skrýval před Němci

vrátil a následně odešel navždy, což bylo nešťastné jak pro nás, tak pro něj.“

Druhý obrázek: P. Sopočko si byl vědom své křehkosti a toho, za kolik vděčí Božímu milosrdenství. Už v roce 1938 (a to byl teprve v půlce svého života) vyznává: „Když se podívám zpátky, do svých dětských let, vidím jednu neustávající vlnu projevů Božího milosrdenství, které mi dovolilo narodit se bohabojným křesťanským rodičům, staralo se o mě v mých četných nemocech (černý kašel, záškrt, spála, spalničky, skrofulóza, tyf břišní, tyf skvrnitý, španělská chřipka) a zachránilo mě od smrti (postřelení, přepadení bandity a komunisty, pád z osmimetrového lešení, topení se ve Visle, konflikty s Němci a s Rusy během války). Především mě dodnes zachránilo od smrti věčné, i přes tolik a tak nebezpečných příležitostí. A nejvíce Božímu milosrdenství vděčím za kněžské povolání, za udržování touhy po kněžství, vedení skrze mnohé zkoušky, které bych určitě nezdolal a zahynul, kdyby mi Boží milosrden-

ství neposílalo milost seshora. Když to všechno vezmu, byl bych nejhorším nevďěčníkem, kdybych ještě pořád patřil sobě a chtěl hledat sebe v jakékoliv činnosti, slovech a myšlenkách. Důvěra v další Boží milosrdenství, šíření této úcty mezi ostatními a bezmezné obětování všech svých myšlenek, slov a skutků tomuto dílu beze stínu hledání sebe, to bude prvním pravidlem mého dalšího života. Života s pomocí tohoto bezmezného milosrdenství.“ Přesto v roce 1966 píše: „Ne vždy je na mně vidět radost. Snažím se občas tvářit radostně, ale ne vždy se mi to daří. Občas cítím, jako bych zazlíval Bohu, že mě staví do takových podmínek, obklopuje takovými lidmi. A přece bych měl být spíše vděčný, že tímto mi Bůh umožňuje udělat pokání za hříchy už na tomto světě.“

„POCHOPIL JSEM, ŽE MUSÍM PŘEDEVŠÍM DŮVĚŘOVAT.“

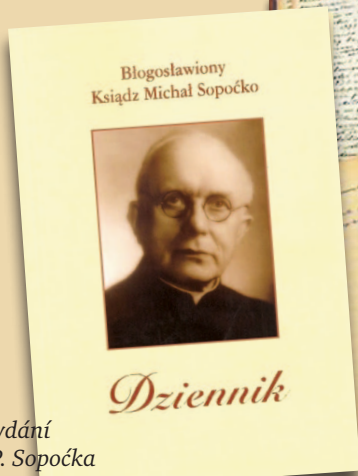
Kdo se ponoří do četby Deníku P. Sopočka, bude asi souhlasit se slovy kardinála Dziwisze, že to byl člověk bezmezné důvěry. V roce 1938 P. Sopočko napsal: „Cítil jsem velkou bolest v duši a hořkost, že se mám rozloučit s touto



Pokoj, ve kterém žil a zemřel P. Sopočko

mimořádnou osobou a že jsem teď všemi tak velice opuštěný. Ale pochopil jsem, že musím především důvěřovat Božímu milosrdenství. Bůh na všechno, co bylo, zapomene. Bůh odpustí všechny mé nevěrnosti, protože je dobrý. Proto se mám probrat a beze strachu Mu důvěřovat, důvěřovat a ještě jednou důvěřovat.“ Tato slova napsal, když se měl rozloučit se sestrou Faustynou umírající na tuberkulózu. Bylo mu tehdy 50 let a před ním bylo ještě 37 let života. Důvěra Bohu je nejen slovo – klíč k pochopení jeho života, ale je to také vzkaz a povzbuzení pro nás.

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC



Polské vydání
deníku P. Sopočka





ORA ET

„Jsem benediktin, možná proto jsem si všiml, že všechna neštěstí, která potkala svět a Evropu, bazilika sv. Benedikta přetrvala. Tento svatý je patron Evropy, monastického života a duchovní obrody. V tomto roce se bazilika zřítíla. Zbýl jenom portál a za ním hromada trosek. Socha sv. Benedikta na náměstí před bazilikou ale pořád je. Někteří tvrdí, že toto je nějaké znamení,“ – řekl otec Knabit.

SV. BENEDIKT

Otec sv. Benedikta a sv. Scholastiky měl majetek v Nursii, ve střední Itálii. Sv. Benedikt se tam narodil kolem roku 480 a zemřel 21. 3. 547 (v roce 2017 bude 1470. výročí jeho úmrtí). Pravidla řeholního života, která připravil, přinesla velké plody nejen v životě církve, ale celé Evropy. Od VI. do XII. století byli benediktini největší řeholní rodinou na světě (několik tisíc klášterů a desítky tisíc mnichů). Z pravidel sv. Benedikta vyrostlo mnoho dalších řádů (mimo jiné benediktinky, cisterciáci, kamalduli, trapisté), které vydaly několik tisíc svatých a 20 papežů (benediktinem byl také např. sv. Vojtěch). Populární je

také medailka sv. Benedikta, kterou mnozí lidé nosí s vírou v ochranu před satanem.

ZEMĚTŘESENÍ

Bazilika sv. Benedikta, postavená kolem roku 1300 na místě, kde byl podle tradice rodný dům sv. Benedikta a sv. Scholastiky, se zřítíla při zemětřesení v neděli 30. října 2016. Toto zemětřesení bylo nejsilnějším zemětřesením v Itálii od roku 1980. Tehdy zemřelo přes 3000 lidí, tentokrát – Bohu díky – nikdo, i když otřesy byly zaznamenány až v Římě. Praskliny se objevily také na bazilice sv. Pavla za hradbami. Po zemětřesení se na náměstí před bazilikou v Nursii, u sochy sv. Benedikta, shromáždili benediktini a věřící ke společné modlitbě.

VZKAZ

Otec Leon Knabit, polský benediktin, v kontextu zemětřesení připomněl, že mnozí lidé se ptají, zda nežijeme v době apokalyptické, a že zničená bazilika, z níž nyní stojí již jen portál, je znamením, že naše křesťanská kultura se hroutí – že už se zhroutila. „Možná přijde čas, kdy jako dnes benediktini z Nursie i my se budeme mod-



LABORA

lit, ale na troskách svatopetrské baziliky v Římě. Není to vyloučené. Jeruzalemským chrámem se Židé také chlubili. Nazývali ho svatyní Páně a říkali: „Nic se nám nemůže stát, protože Jahve je s námi.“ A Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, že tu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno“ (Mt 24,2). Proto také povzbuzoval ke zkoumání stavu vlastní duše. Nejen ve světě jsou totiž pořád nějaké katastrofy, v naší duši se také stále něco odehrává,“ provokuje k zamyšlení otec Knabit.

Nelze nevzpomenout na heslo „Ora et labora“ sv. Benedikta, které je shrnutím pravidel, která vypracoval. „Modli se a pracuj“ je výzva, nad kterou bychom se měli zamyslet. Zajišťuje totiž určitou rovnováhu života tím, že modlitba nejen nechybí, ale je na prvním místě. Ořesy i v duchovním životě mají svou příčinu v nerovnováze.

Zazněly už konkrétní deklarace o obnově baziliky. Předseda evropské komise tvrdí, že Evropská unie by měla poskytnout prostředky pro obnovu zničené baziliky. Je to velmi dobrá zpráva, zdá se ale, že pokud je osud baziliky opravdu znamením a symbolem duchovního stavu Evropy, bude potřeba udělat víc, než jenom vynaložit peníze. -red-

SAN GIORGIO

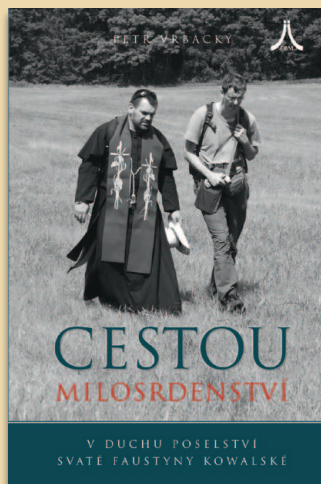
Střední Itálie a Umbrie se nazývá nejen zeleným srdcem země, ale také zemí svatých. Z této oblasti pocházeli mimo jiné sv. František a Klára (Asisi), sv. Rita (Casacia), sv. Benedikt a sv. Scholastika (Nursie), sv. Valentin (Terni). I naše pallottinská rodina tam má své kořeny, protože ze San Giorgia pocházel Petr Pavel Pallotti, otec sv. Vincence Pallottiho. San Giorgio je malá vesnice, ve které dnes bydlí kolem 70 osob a mezi nimi příbuzní sv. Vincence. Před lety byly díky Marcello Pallottimu a pallotinům započaté každoroční květnové oslavy sv. Vincence. Mnozí lidé tam každý rok jezdí na oslavy a zakouší velmi vřelé přijetí od místních obyvatel a rodiny Pallottich.



V neděli 30. října 2016 postihlo zemětřesení i tuto vesnici. Po zemětřesení Rita Pallotti napsala: „Je mnoho zraněných, mezi nimi i můj švagr. Je to strašné, Nursie je zničená. Na štěstí ale nikdo nezemřel. Modlete se za nás, moc to potřebujeme. Vypadá to jako konec světa! Domy jsou opuštěné. Všichni spí venku. My s manželem chceme zůstat doma. Žijeme ve velkém strachu. Otec Natale, devadesátiletý farář ze San Giorgia, tady už není, protože jeho dům byl zničen. Obchody jsou prázdné, nic nelze koupit. Po vylištěné vesnici chodí mezi troskami jen hašiči. Prosíme, modlete se za nás!“

s. Monika Cecot SAC ■

Jak „prodloužit“ Svatý rok milosrdenství?



Právě proto, že Boží milosrdenství společně se Svatým rokem milosrdenství nekončí, nesmíme zapomenout, že milosrdný Pán se nám neustále nabízí a svým milosrdenstvím nás neustále obklopuje.

Pro všechny, kteří chtějí na Boží milosrdenství myslet a každý den prožívat v duchu vděčnosti a důvěry Bohu, připravujeme knížku zamyšlení nad Božím milosrdenstvím pro každý den roku. Autorem zamyšlení je P. Petr Vrbacký, spirituál teologického konviktu v Olomouci.

**Pokud o knížku budete mít zájem,
kontaktujte nás po 20. prosinci 2016
na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.**

Ukázka z knížky:

7. prosince

(Mt 7,21-27)

Jak se od časů Ježíšových proměnilo lidské myšlení, ukazuje třeba podobenství o domě, stavěném na skále a na písku. Ježíš onoho muže, který budoval na písku, prohlašuje za člověka pošetilého. Dnešní lidé naopak považují za pošetilost stavět na skále – ne pro výslednou stabilitu, ale – podle jejich mínění – kvůli nepřiměřenému požadavku na úsilí a vytrvalost s tím spojenou. Raději ať je dílo pomíjivé, jen když nežádá nárok. I proto se lidé mýjejí s poselstvím evangelia, neboť dobře cítí, že nenabízí žádné uživatelsky nenáročné varianty.

Čas adventní je časem prohloubení víry. Samo slovo evokuje kopání základů, a tedy v duchu výše řečeného i pot a dřinu. To se člověk odhodlá podstou-

pit jen tenkrát, má-li před očima výstavnost budoucího domu. Veliká vize vždy usnadňuje mobilizaci sil a vytrvalosti.

Proto jednou ze základních otázek adventního zpytování je otázka na ideál. Bez něj nelze ani vykročit na cestu, ani na ní vytrvat.

„Děkuji ti, ó Pane, za tu velikou milost, která mě činí schopnou stýkat se s Tebou. Ježíši, Tvé jméno je mou rozkoší, zdálky vnímám svého Milovaného a má vyprahlá duše odpočívá v jeho objetí, nedokážu bez něho žít, raději budu s ním v utrpeních a mukách než bez něho v největších nebeských rozkoších.“ (Dn. 912)

Petr Vrbacký

„Cestou milosrdenství“

Centrum Božího milosrdenství

Slavkovice, 2016

cca 296 stran, 150 x 200 mm

měkká vazba



KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

OPATRUJME PLAMEN MILOSRDENSTVÍ

Ve Svatém roku milosrdenství výrazně stoupl počet členů „Knihy milosrdenství“

Svatý rok milosrdenství přinesl mnoho aktivit a nabídek souvisejících s Božím milosrdenstvím. Velmi zajímavě se podepsal také na projektu „Knihy milosrdenství“ – kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, který vznikl u kostela ve Slavkovicích v roce 2009.

Od zahájení Svatého roku milosrdenství v prosinci 2015 do 1. listopadu 2016 se ke kruhu modlitby připojilo 558 osob. Díky tomu je v současné době v „Knize milosrdenství“ zapsaných 2300 osob.

Dělíme se s vámi o tuto radostnou zprávu, abychom Pánu Bohu vzdali díky!

Dosavadním a novým členům „Knihy milosrdenství“ vyprošujeme Boží požehnání a vytrvalost v modlitbě.

Všechny ostatní zveme do „KM“. Určitě by to byl krásný plod Svatého roku milosrdenství!

Oheň Božího milosrdenství se šíří také skrze naši společnou modlitbu, kterou potřebujeme my, naši blízcí, církev a svět. Pomocí této vzájemné modlitby opatrujme plamen milosrdenství každý den s vděčností Bohu a v duchu služby bližním.

■ Veškeré otázky můžete položit a požádat o přihlášku do „KM“ na tel. č.: 566 502 855, 774 521 531 email: objednavky@apostol.cz

www.knihamilosrdenstvi.cz

LECTIO DIVINA

O PANNĚ MARIÍ
MATCE MILOSRDENSTVÍ

Exercicie pro všechny, kdo chtějí podobně jako Panna Maria postavit Boží Slovo do centra svého života



Termíny:

- **10.–12. března 2017**
(od pátku do neděle odpoledne)
na Velehradě (exerciční dům Stojanov)
- **12.–14. května 2017**
(od pátku do neděle odpoledne)
v Poličanech, klášter sester trapistek)

Podrobné informace najdete na: www.pout.cz (záložka: LECTIO DIVINA)
info@pout.cz, nebo na tel.: 739 002 737, P. Tomasz Kazański SAC, info@pout.cz
www.pallotini.cz • www.slavkovice.cz • www.pout.cz



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Milosrdní dojdou milosrdenství**
Světový den mládeže
Krakov 2016

Co přiměje téměř dva miliony mladých lidí, aby našetřili dost peněz, zabalili krosny, opustili své domovy a vydali se na cestu, mnohdy tisíce kilometrů dlouhou? Odpověď nabízí tato kniha vzpomínek na neopakovatelné zážitky ze Světového dne mládeže v polském Krakově. Brož., 191 str., 160 Kč



■ **Paolo Gulisano**
C. S. Lewis
Ve světě fantasy a evangelia

Kniha se věnuje postavě a dílu známého spisovatele, který se pod vlivem svého přítele J. R. R. Tolkiena znovu navrátil ke křesťanství, což ovlivnilo jeho následující tvorbu. Záměrem knihy je vtáhnout čtenáře do Lewisova života, dát nahlédnout do světa jeho víry a vnitřní svobody a skrze tuto optiku číst jeho nádherné příběhy. Váz., 264 str., 279 Kč



■ **Jan Dobraczyński**
Boží přítelkyně

Román o životě sv. Terezie z Ávily. Čtenář se dozví nejen o jejím zakladatelském díle – reformě karmelitánského řádu a založení mnoha nových klášterů, ale také o její rodině, jejím charakteru a lidech, kteří jí byli blízcí, včetně sv. Jana od Kříže. Váz., 296 str., 285 Kč

E-kniha ve formátech PDF, ePub a Mobi, 145 Kč

■ **Adrienne von Speyr**
U Boha a u lidí
Úvahy a modlitby

Kniha švýcarské lékařky, mystičky a autorky mnoha teologických a duchovních knih. Modlitby, to jsou milníky na každodenní cestě člověka k Bohu. A ta může být někdy přímá a radostná, jindy zas obtížně klopýtavá. Brož., 112 stran, 140 Kč



■ **Lena Klassenová**
Touha tulipánů

Jana prodává květiny, ale už několik let vůbec nevnímá krásu kolem sebe. Po tragické smrti svého dítěte se uzavřela do svého světa, kam nikoho nepouští. Jednoho dne však potkává někoho, kdo o sobě tvrdí, že je anděl, rád vaří pro druhé a s nebeskou trpělivostí vede Janu zpátky do života. Brož., 144 str., 189 Kč



■ **Stormie Omartianová**
Stormie
Příběh odpuštění a usmíření

Autorčin příběh začíná v jejím dětství poznamenaném fyzickým i psychickým týráním, což ji později dohnalo k okultismu, drogám a tragickým vztahům. Vzdálená jen krok od sebevraždy sdílí s námi tento bod zlomu a ukazuje proces uzdravení. Nádherný příběh o tom, jak může Bůh převést člověka ze smrti do života. Brož., 255 str., 259 Kč



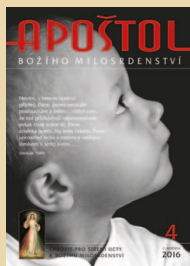
■ **Maria z Nazaretu (DVD)**

Maria je zachycena ve všech okamžicích, jak nám je předala evangelia. Film je navíc obohacen scénami z putování apoštolů s jejich Mistrem, při nichž ho doprovázely také ženy s Marií. Film je vhodný pro základní poznání Ježíšova a Mariina života. Hraný film, český dabing, 115 min, 199 Kč



■ **F. Fernández-Carvajal**
Rozmluvy s Bohem 1
Advent – Doba vánoční
– Zjevení Páně

Jednotlivé díly této edice nabízí možnost vstoupit do vztahu s Bohem, mluvit s ním o věcech každodenního života a učit se v Božím světle nacházet odpovědi pro svůj život. Dotisk, 430 str., 250 Kč



JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:
„Láska Kristova nás žene.“

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz



Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

- Pátek** 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)
16.00 Mše svatá
- Sobota** 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá
- Neděle** 10.30 Mše svatá
14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek

15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)



Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz



VLAK MÉHO ŽITÍ...

JIŽ SETMĚLO SE A VLAK MÉHO ŽITÍ
DOJÍŽDÍ ZVOLNA K TICHÉ STANICI.
HLE, JEHO SVĚTLA MLHOU TAJNĚ SVÍTÍ,
HLAS K PŘESTOUPENÍ ČEKÁM VELÍCÍ.

A PŘITOM JAKO DĚCKO SEN SI SPŘÁDÁM,
ŽE V ONOM SVĚTĚ PŘIJDU MEZI SVĚ,
SVÝCH PŘEDKŮ PŘÁTEL PŘIPOČTEN JSA K ŘADÁM,
SVÉ DRAHÉ SPATŘÍM V KRÁSE MLADISTVÉ.

A AŽ SE OBEZNÁMÍM S VŠEMI
A UVYKNU SI V KRAJI RAJSKÝCH KRÁS,
USEDNU, KDE VÝHLED K ČESKÉ ZEMI,
BYCH ZŘEL, ZDA V TMY SE HALÍ NEBO V JAS.

A KDYBY ZLE SE U NÁS MĚLO DÍTÍ,
DUŠIČKY VĚRNÉ SVOLÁM Z MĚST I Z HOR,
PATRONY ČESKÉ PŮJDEM POVZBUDITI,
BY ODVRÁTILI BOŽÍ HNĚV I MOR.

RŮŽENA MRÁZKOVÁ
(ZEMŘELA NA SLAVNOST KRISTA KRÁLE V ROCE 2015)